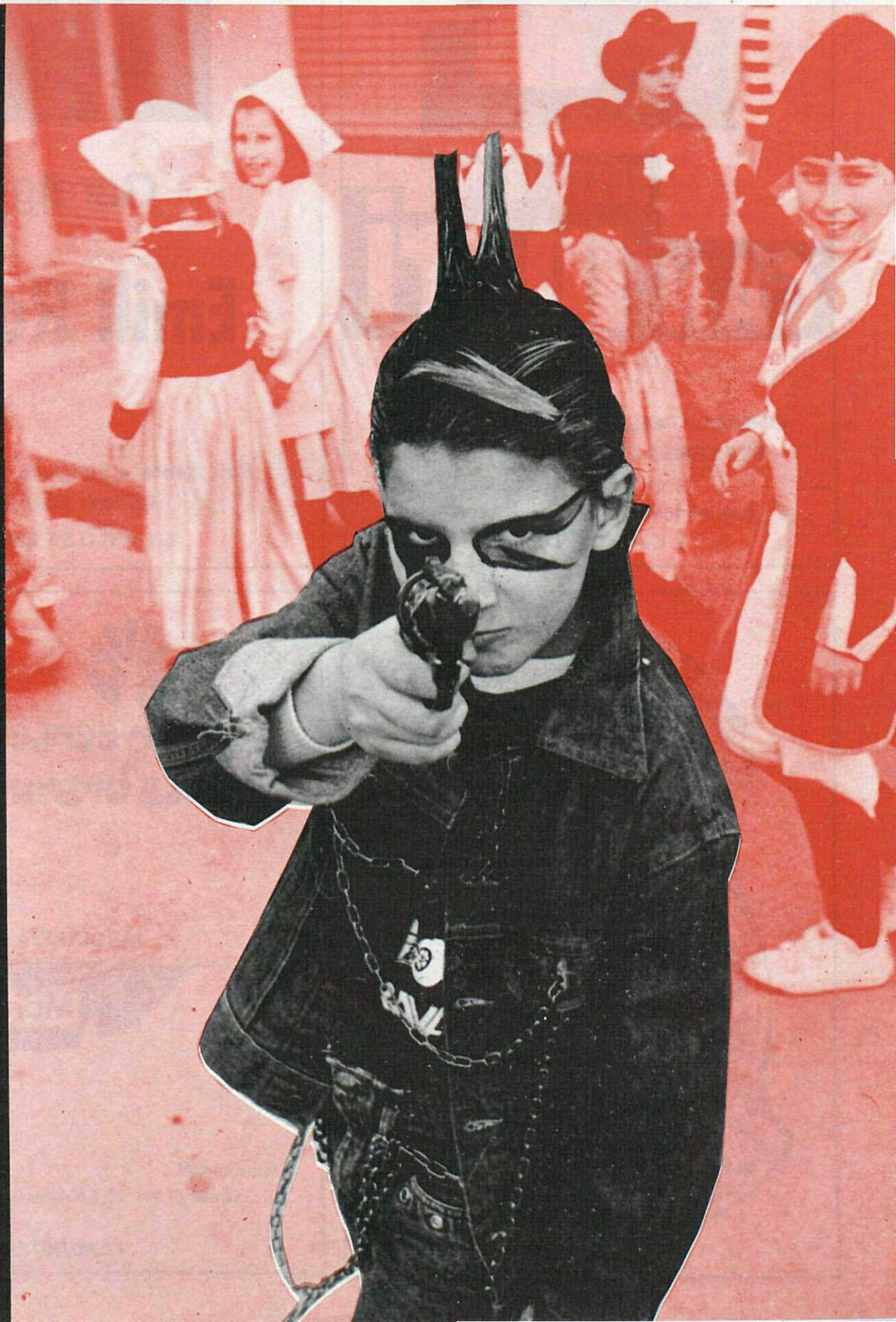

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 37 — GENER · FEBRER DEL 1985

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

**El Dispensari Municipal a debat
El ressorgir del Carnaval**

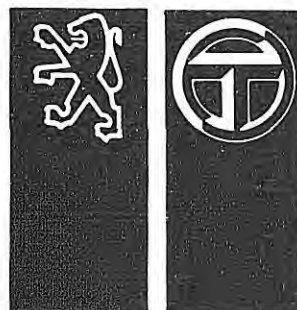

RESTAURANT **CAN meri**

de J. SANCHEZ

ESPECIALITATS ÚNIQUES GIRONINES
ES PERMET ENTRAR A LA CUINA

C/. dels Almogàvers, 17 — Telèfon 83.01.80
LLAGOSTERA

PEUGEOT
TALBOT

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

garden center
costa brava

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Ep a la crida!

VOLEM EDITAR UN LLIBRE-RECUILL
DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE LLAGOSTERA.

TOTHOM QUE HI VULGUI PARTICIPAR
POT ADREÇAR-SE A:

JOSEP JOVANET RISSECH, c/. Olivareta, 23
RAMON BRUGULAT PAGÈS, c/. Camprodon, 27
o ENVIAR-LO A L'APARTAT 54 de LLAGOSTERA

TOTS ELS ORIGINALS SERAN RETORNATS
EN PERFECTE ESTAT.

HI HA MOLTES IMATGES DESCONEGUES
DEL NOSTRE POBLE, QUE ENTRE TOTS HEM DE
RECUPERAR PERQUÈ FORMIN PART DEL
PATRIMONI COL·LECTIU DE LA VILA.

El Butlletí de Llagostera, continuant la tasca endegada amb l'edició del llibre "Llagostera en la intimitat" de Josep Calvet i Amat, es proposa ara editar un llibre-recull de fotografies antigues del poble.

La col·lecció comprendrà des de la més antiga que es trobi fins als anys cinquanta, encara que en definitiva depèn molt del material que recollim. Tanmateix, hi farem constar peus de fotos comentats, en el cas que ho creiem convenient, com per ex. nom de les persones que puguin sortir-hi, explicacions històriques quan calgui, i tot allò que pugui ampliar i/o completar la imatge.

La nostra intenció és que el recull consti d'unes 150 fotografies, escollides per èpoques, àmbits, carrers... i que quedi un testimoni gràfic de la nostra vila.

Els originals que ens cedeixin seran retornats en perfecte estat, ja que no s'han de manipular per a res.

Si la crida té els efectes esperats, pensem que seria molt interessant poder realitzar una exposició.

Sumari

- 1 - Portada. Foto X. Ruiz
- 3 - Pòrtic
- 4 a 6 - Entrevista: J. Gelabertó
- 7 i 8 - Coses del Poble
- 9 - Informació Municipal
- 10 - Dimissió de l'enginyer municipal
- 11 - Aniversari
- 12 - Temps i Coses. P. Parés C.
- 13 - Els nous llagosterencs
- 14 - "Sabríem perdonar". E. Serrallonga
- 15 - El ressorgir del Carnaval
- 16 i 17 - "Quant fa que no...". J.V.B.
- 18 i 19 - Infantil
- 20 a 23 - "El Dispensari Municipal a debat"
- 24 - Poesia
- 25 - "Llagostera Hámelin". I. Mestras
- 26 a 28 - La teologia de l'alliberament
- 29 - "La tramuntana a Llagostera". J. Vila
- 30 i 31 - "Utopies pel socialisme". J.A.
- 33 - "Síntesi Cronològica...". E. Soler
- 34 - "Sobre la L.O.D.E.". J.D.
- 35 - "L'Artau". J. Calvet
- 36 - "Anecdòtica...". F. Ramos
- 37 - "Cria lleons". M.ª T. Gurnés
- 38 - "Antiterrorisme...". P. Pascual Gifre
- 39 - Completa la teva col·lecció
- 40 a 42 - Esports

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Concepció Buhigas, Vicenta Casamitjana, Mercè Carbó, Albert Comas, Núria Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Isabel Mestras, Cesc Nuell, Jaume Riera, Roser Rodas, Elena Roget, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Anna Viñas.

Llagostera, gener - febrer 1985

Núm. 37

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Joaquim Gelabertó i Rissech

"Una vida dedicada a les matemàtiques"

Probablement, per a molts llagosterencs sigui un perfecte desconegut, però altres, hem sentit parlar d'un home molt intel·ligent que, a base d'un gran esforç autodidacte, va aconseguir ésser catedràtic de Matemàtiques exactes per a l'Institut, que és amb el que està treballant, i catedràtic de Químiques, feina que no ha pogut exercitar mai.

Però, Joaquim Gelabertó i Rissech, nascut al 1926, es defineix com a "funcionari dedicat a l'educació del jovent i a servir a la col·lectivitat, amb un sou suficient per anar visquent". En l'actualitat és professor a l'Institut Santiago Sobrequés de Girona, ciutat que li agrada molt i on es pensa quedar, sense renunciar però, a l'orgull de sentir-se totalment llagosterenc.

DE BARBER A MATEMÀTIC

Sóc fill de treballadors; el meu pare era taper, però de l'època dolenta, quan ja no hi havia gaire humor... Els tapers eren una gent fantàstica, s'agafaven la vida molt bé. Però, com en tot, van venir els mals temps...

Vaig anar a l'escola amb la República. L'ensenyament era gratuït, teníem molt bons mestres i estudiàvem les dues llengües. No era un ensenyament sectari; no es feia religió, però la gent sortia molt ben preparada humanísticament. És una època que recordo amb molta satisfacció.

A casa em volien fer estudiar per a mestre, ja que era la manera d'assegurar un sou —en aquell temps no hi havia subsidis, ni jubilacions...— Però a mi no em va acabar d'agradar, i em vaig decantar per les matemàtiques. Per anar tirant, feia de barber a Can Brunet, els dijous al matí, dissabtes i diumenges. Hi havia un gran ambient a la barberia. Vaig començar a estudiar el batxillerat per lliure, així fins els set cursos (l'equivalent d'ara fins a COU). S'havia d'estudiar de tot, era molt complet. M'anava a examinar a Girona. Com que tenia molt de temps, ho anava treient. Vaig deixar de fer de barber per donar classes particulars a altra gent més jove del poble.

—En Gelabertó és una clara mostra de persona que s'ha fet a si mateixa. D'una constitució aparentment feble,

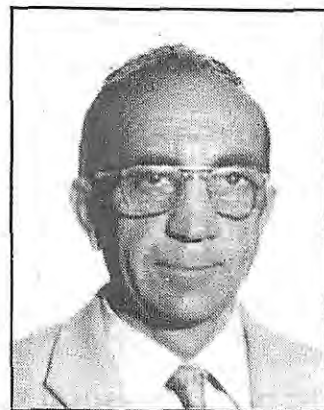
sorgeix un home vitalista i exigent, que sap sortir del poble en el moment oportú. Tenia divuit anys, i ja havia decidit fer matemàtiques exactes perquè, a més de què li agradava, era una carrera més barata que altres en les quals es requerien pràctiques.

Per passar del batxiller, s'havia de fer un "examen d'estat" a Barcelona. Una mena de revàlida, que vaig passar i em matriculava de nou per lliure. D'aquesta manera aprovava el primer curs, anant a examinar-me trimestralment a Barcelona. Va coincidir que va sortir la llei de beques al voltant del 1945 i, gràcies a una beca i l'amistat amb un jesuïta que em va permetre donar classes de repàs a un col·legi, vaig ésser alumne oficial a partir de segon.

Treure una llicenciatura de matemàtiques exactes només serveix per donar classes. A més, costava molt que convoquessin oposicions, pel que vaig decidir fer químiques, prèvia convalidació s'algunes assignatures.

—Del temps de Barcelona, en Gelabertó se'n recorda especialment de quan anava al teatre per una pesseta, amb la condició d'aplaudir a rabià, ja que estava al galliner de la "claca". Això li va permetre veure tot el millor teatre de Barcelona.

Tenia amics a la ciutat comtal, i un m'havia promès que, en acabar la química, em donaria feina. Mentre, anava

fent classes particulars. Els negocis no li van anar bé, i jo no vaig trobar feina enlloc més. Em deien que tenia un caràcter molt especial i que les meves idees no els interessaven. En aquells anys, la indústria era anacrònica.

ENCARA ÉS L'HORA QUE HE DE GUANYAR UN RAL COM A QUÍMIC, I CONFESSO QUE ÉS UNA GRAN FRUSTACIÓ

Finalment vaig treure unes oposicions interines que em portaren al País Basc, a Laguardia (Àlava), on vaig conèixer la meua dona. Ja casats, i mentre seguia estudiant per a les oposicions que esperava definitives, em van traslladar a Villagarcia d'Arosa, a les Ries Gallegues, i d'allà al Mediterrani de nou, a Benicarló, on vam residir fins al 1966.

Vaig treure les oposicions oficials que havien estat molt sonades, i que em van servir per fer molta amistat amb PERE PUIG ADAM, catedràtic de l'Escola d'Enginyers, d'Institut, i un dels gran pedagogs matemàtics de tot el món. En uns cursets que feia per a professors hi vaig aprendre molts coneixements i tècniques d'ensenyament.

Mentrestant, venir a Catalunya era molt difícil. S'havien de tornar a fer oposicions, a les quals, evidentment,

Téléfon 83.01.29

"L'ALUMNE NO ÉS CULPABLE DEL FRACÀS ESCOLAR"

Al capvespre ha anat intimant la conversa; els temes sorgeixen espontàniament, i passem de com són els alumnes als diferents indrets de l'Estat, a parlar del fracàs escolar, sense oblidar-nos dels col·legis privats.

En general, la intel·ligència és equilibrada, però en la preparació influeix molt l'ensenyament a la bàsica. Per ex. a Galícia no venien gaire preparats, però en canvi eren molt llestos.

Crec que l'alumne no és culpable del fracàs escolar; pot tenir un nivell, més o menys fluix, però per això hi ha les tècniques pedagògiques i els professors. Altres condicionaments, són que tinguem quaranta alumnes per aula, o que a vegades els professors expliquin com si estiguessin a la Universitat, i no és això.

No seria democràtic, una escola escola totalment estatitzada. S'han de respectar les creences religioses. A vegades, els col·legis privats, tot i els seus inconvenients, han fet més bona tasca que els estatals. En l'actualitat els alumnes que venen aquí, siguin del col·legi que sigui, estan ben preparats.

—Com ho faríeu per equilibrar les opcions per poder estudiar?

Amb una política de beques generosa i justa. Les beques haurien de ser més àmplies —a mi no m'hauria costat tant— i distribuïdes amb racionalitat.

Hem parlat molt del professor Gelabertó i menys de l'alumne. Ens confessa que només va suspendre una vegada el dibuix lineal —no ha estat mai el meu fort— perquè li va caure una taca. Al setembre hi va tornar, i es va repetir la història, però els seus antecedents el van fer aprovar. La part final de la conversa ha oscil·lat entre Llagostera i la política, dues petites passions que ens acaben de donar un perfil humanístic d'un matemàtic de vocació i un químic frustrat.

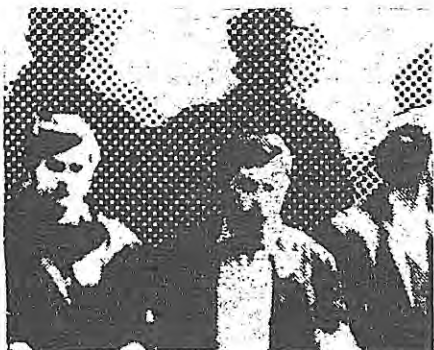
Vaig poc a Llagostera i no visc la vida del poble des fa molts anys. Però em sento llagosterenc i procuro informar-me de tot el que hi passa. A primers dels anys cinquanta, vaig participar en la creació d'un periòdic esportiu, però on hi camuflàvem tot el que podíem. La portada era sobre temes esportius, però a l'interior hi escrivíem articles, fins i tot polítics,

no-franquistes. Érem en Ramon Bellvehí, en Pompeu Pascual, en P. Parés C., en Guillem Sureda i, més tard, quan ho vaig deixar se'n va fer càrrec el Sr. Gifre.

Políticament em puc definir com una mena de socialdemòcrata, encara que no estigui de moda, però mai he participat en cap partit ni penso fer-ho. Inicialment estava per la justícia i simpatitzava amb els ideals comunistes però, en veure que mancava la llibertat, vaig tornar-me més moderat o, tal vegada, més lliure. No estic gens d'acord amb la política dretana d'un Reagan o un Pujol, és allò de "qui més pugui que suri, i els altres que s'enfonsin". Això no és humà, hi ha d'haver un lloc per a tothom, hi ha d'haver més sentit de col·lectivitat —li comentem les idees que, en aquest respecte, manifestava l'economista José Luis Sampedro al dominical de La Vanguardia i n'és un admirador—. Crec que s'haurien d'estudiar noves sortides que signifiquin un major equilibri.

COSES DEL POBLE

NICARAGUA I LES ELECCIONS

El passat dinou de desembre, organitzat per l'Ajuntament, es va celebrar al local de l'Obra Social de la "Caixa", una conferència-col·loqui amb el títol de "Nicaragua i les eleccions". A l'acte, presentat per Joan Ventura (visitant d'aquest país al febrer 83), hi van intervenir: Mercè Carbó, que va comentar el curtmetratge que ella mateixa havia filmat sobre Managua, tot fent una exposició històric-geogràfica d'aquest país Centre-americà; la Judith de Sabadell, una noia que des de fa quatre anys està vivint a Jalapa al nord de l'estat nica, treballant per Proagra, un departament estatal que té cura de la Reforma Agrària; i Jaume Soler, batlle d'Arbúcies, que va assistir a les eleccions del novembre passat, expressament convidat pel Govern sandinista, com a observador. Cal dir que Arbúcies és un dels únics pobles de Girona, que destina del 0,3 per cent del seu pressupost, a països amb problemes de desenvolupament.

D'aquesta manera, el públic assistent —unes cinquanta persones—, vam tenir una informació directa i objectiva, encara que lleugerament apassionada, d'una terra i una gent, que en haver-se convertit en els segons fills descarriats que sorgeixen pel "proteccionisme" ianquí, es troben amb una problemàtica molt difícil de solventar.

La solidaritat i el dret a l'auto-determinació, van ésser les reivindicacions sobre les quals més van incidir els oradors. En el col·loqui es van fer diverses preguntes, demostren que és un tema vigent i d'actualitat, malgrat que la distància i el control de la informació, ens donin sovint una imatge manipulada, del que realment passa a Nicaragua.

EL BON MOMENT DE JOSEP CALVET

Si hi ha una persona al nostre poble que ha estat notícia darrerament, sens dubte que és en JOSEP CALVET i AMAT. L'entrevista a la PRESENCIA del dia 10 de febrer, l'entrevista a Llagostera-Ràdio el dia 7, l'exposició de pintures al Casino Llagosterenc durant les festes nadalenques...; aquest merescut reconeixement públic, pensem que va començar l'any passat amb l'edició del llibre "Llagostera en la intimitat", que vam publicar amb el suport de l'Ajuntament. D'aquesta obra, que tenia un tiratge de 500 exemplars, ja se n'han venut més de 400. En Calvet sempre ens ha dit que estava content i es considerava ben pagat en veure publicats els seus escrits, però nosaltres, una vegada liquidades totes les despeses, li hem fet entrega d'un petit obsequi. El remanent que pugui quedar, serà dedicat totalment a l'edició d'un nou llibre que serà de fotografies antigues.

Volíem plasmar l'acte del emocionant moment, amb una fotografia, però al nostre fotògraf, suposem que també afectat per l'emoció, li van fallar les piles.

A L'ATENCIÓ DELS NOSTRES COL.LABORADORS LITERARIS

Un dels nostres principals problemes per sortir periòdicament és la manera de poder equilibrar el pressupost d'edició. Malgrat els nostres anunciants, col.laboradors, subscriptors i les subvencions que podem rebre d'estaments oficials (Generalitat, Diputació, Ajuntament...), el Butlletí només aconsegueix equilibrar-se gràcies a l'esforç desinteressat de tots els qui hi participem.

Una manera de poder reduir costos és controlar el número de pàgines impreses. Per aquest motiu agraïrem als nostres col.laboradors literaris que, a l'hora d'escriure, procurin no sobrepassar les dues planes a doble espai. D'altra manera ens podem veure obligats a suprimir determinats paràgrafs, sempre i quan no alterin el contingut fonamental del text.

Moltes mercès a tots.

COL.LABORADORS

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

Carretera Tossa - Tel. 83 09 95

MODA SPORT

M. CANO

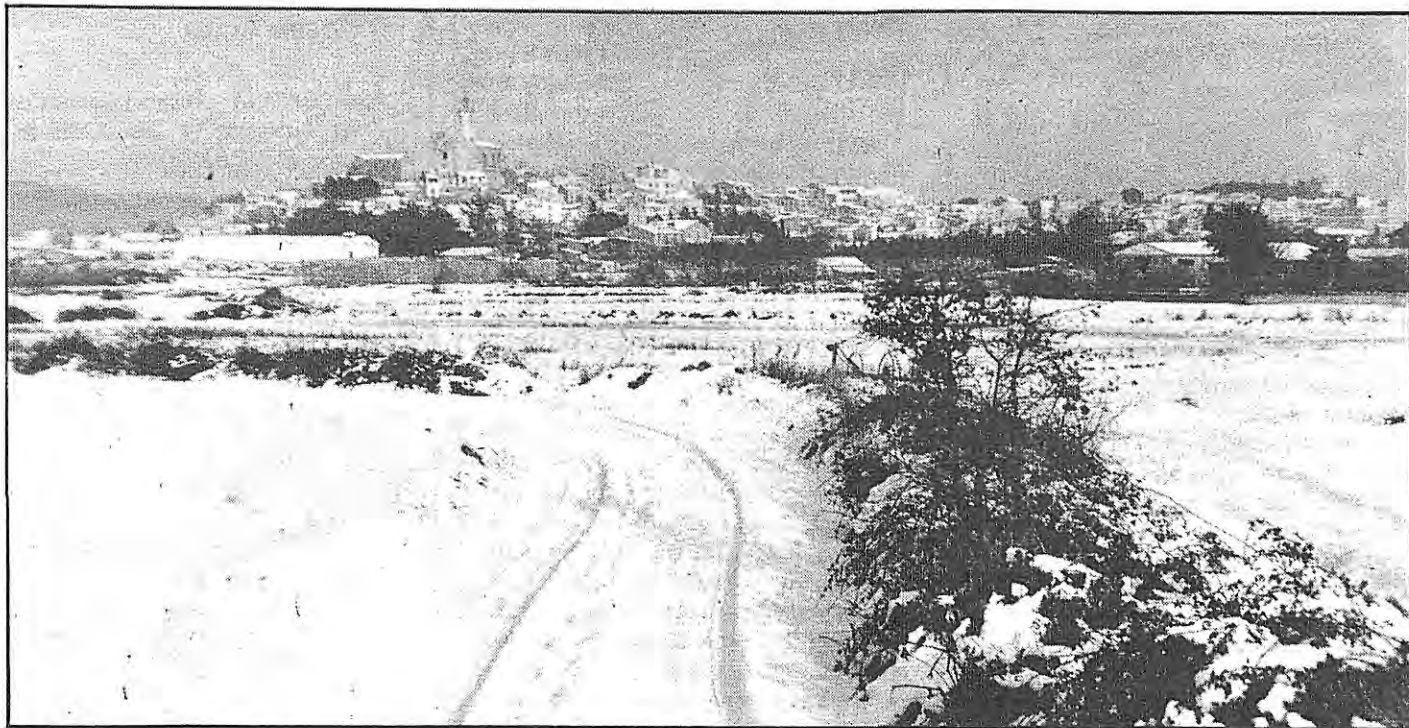
GRAN ASSORTIT EN XANDALS / ROBES SPORT.

C/. Camprodon, 2
(Al costat del Banc Bilbao)

LLAGOSTERA
(Girona)

COSES DEL POBLE

EL FRED

El fred del gener-85 es recordarà molt de temps

(Foto Xevi Ruiz)

Després de passar els dies de Nadal i Sant Esteve amb força bon temps i temperatures no gaire baixes, va començar l'any 1985 amb una tramuntana força freda que féu que el dia 5 de gener, vigília de Reis, ja s'enregistressin temperatures de 5 a 6 graus sota zero. Durant tot el dia va estar força núvol i van arribar a caure algunes volves de neu a migdia, encara que la forta tramuntana va fer esbargar els núvols i les temperatures anaren baixant fins arribar als 10 graus sota zero el diumenge de Reis a la nit. Durant el dia el termòmetre no va sobrepassar els 3 ó 4 graus positius.

El dilluns, dia 7, les temperatures encara van ésser més baixes, a la nit entre els 10 i 15 graus sota zero i durant el dia al voltant de zero.

El dimarts continuaren baixant. A la nit es va arribar als 16 graus sota zero, la temperatura més baixa des de la famosa fred de l'any 1956.

El dimecres, el dijous i el divendres s'enregistrà una puja, encara que no pas massa important.

El divendres al vespre van començar a caure volves de neu, però molt poca

estona. Va ésser a la matinada del divendres, 11, al dissabte, 12 de gener, quan va començar a nevar amb intensitat, i va continuar durant tot el dissabte i fins a la matinada de l'altra nit.

El diumenge al matí estava tot Llagostera cobert per una capa de neu d'uns 10 ó 15 cms. de gruix.

Durant el dia van caure, de tant en tant, volves de neu, però semblava que el fred ja estaria acabat. Alguns carrers van ésser tancats al trànsit, degut a què la neu caiguda havia quedat glaçada i era molt perillós.

El dilluns a mig matí va començar a nevar amb una intensitat que a molta gent féu recordar la nevada de l'any 1962, quan el poble va quedar cobert per una capa de neu de 50 cms. de gruix.

La nevada va durar fins a mitja tarda i va fer que el gruix de la neu augmentés fins uns 20 ó 25 cms.

A la nit les temperatures van arribar als 6 ó 7 graus sota zero, i això va fer que tota la neu quedés glaçada, essent molt difícil transitar pels carrers, tant a peu com en cotxe.

A partir del dimarts les temperatures anaren pujant força ràpidament, i al cap de pocs dies ja no quedava rastre neu enlloc.

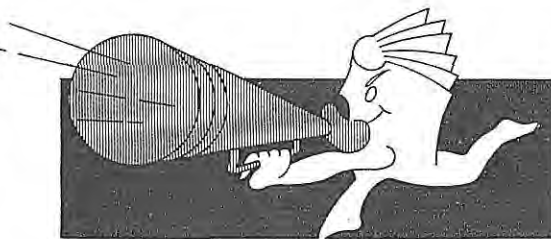
Conseqüències del fred

Les conseqüències d'aquest fred tan intens al nostre poble, han estat ben tristes. El matrimoni format per en Francesc Pérez i Pedraza i la M.ª Gràcia Davant i Ribera, de 26 i 23 anys, respectivament, moriren la nit del dimarts, dia 8, al dimecres, dia 9, a causa dels gasos produïts per una "barbacoa" que havien instal·lat a l'habitació per tal d'escalfar-se durant la que va ésser la nit més freda dels últims 25 anys, 16 graus sota zero. L'enterrament es féu el dijous dia 10 de gener, amb assistència de gran nombre de persones que ompliren de gom a gom l'església.

Una altra conseqüència de les baixes temperatures van ésser les canonades de l'aigua rebentades, en quedar glaçada l'aigua que contenien, produint-se importants desperfectes a moltes cases del poble.

Col·lectiu de Redacció

Informació Municipal

Ja des del primer número del Butlletí ens interessava la informació sobre la dinàmica municipal, per la qual cosa ens havíem de fer ressò, entre d'altres, dels esdeveniments a l'Ajuntament: Amb aquest interès obríem la secció: El Ple. Més tard, amb la publicació del Butlletí d'Informació Municipal, perdia sentit la relació detallada dels temes tractats en aquests, mentre continuava essent vàlida, i ens sembla que interessant, l'ampliació d'alguns d'ells. Ara, amb l'aparició molt més distanciada de l'esmentat butlletí, ens proposem tornar a recollir, si no tots, almenys els punts més importants parlats a l'Ajuntament, alguns dels quals continuarem desenvolupant, ja sigui des d'una perspectiva històrica, testimonial, etc...

De la sessió Plenària celebrada el 9 de gener del 1985

*Per tal d'intentar incrementar els percentatges de recaptació de tota mena de rebuts, tant en període voluntari com executiu, es pensa contractar un **RECAPTADOR MUNICIPAL** sota un règim retributiu de premis escalonats segons els nivells de cobrança. S'encarrega a la Comissió Informativa de Hisenda la creació de les bases per a la contractació.

*S'aproven els Estatuts que regiran la "Fundació Pública del Servei de Llagostera Ràdio". Aquesta gaudirà de personalitat jurídica pròpia i de capacitat d'administrar i adquirir drets d'acord amb els seus estatuts. En aquests es diu que:

—La fundació haurà d'acondicionar i conservar les instal·lacions i els locals, i en general prendre cura de totes les activitats per aconseguir les seves finalitats, entre elles: cercar, obtenir i aplicar subvencions i altres ajuts.

—El Patronat com a òrgan de Govern estarà format per l'Alcalde que serà el President, un regidor de l'Ajuntament que serà el sots-president, una altra persona de l'Ajuntament, el Director, el tècnic de manteniment i el Secretari de Llagostera Ràdio. Aquests quatre últims formen la Junta de Govern de qui és competència, entre altres coses, l'organització interna del servei tant en qüestions administratives com econòmiques, contractar l'adquisició de béns mobles, prèvia autorització de la fundació i acordar la contractació d'obres, de serveis i de materials, segons el pressupost. El president podrà delegar totalment o parcialment les seves facultats al sots-president o a qui cregui oportú.

—Al front de l'emissora hi haurà un director, funció que recaurà sobre qui ho ha estat fins ara.

—Els recursos de la Fundació seran: subvencions i dotacions pressupostàries acordades o gestionades per l'Ajuntament; rendes, productes i interessos procedents dels béns del seu patrimoni; altres donatius; crèdits i aportacions qualsevol legalment autoritzades.

—La tutela municipal sobre la fundació s'exercirà mitjançant el control del pla de funcionament del servei i dels pressupostos i comptes anuals (els quals no s'esdevindran ferms fins que no hagin obtingut l'aprovació municipal) així com per la deducció de responsabilitat.

*S'aproven els Estatuts que regiran la "Fundació Pública del Museu Municipal de Llagostera", en ells es diu:

—L'administració serà a càrrec d'un Patronat compost pel President que serà l'Alcalde, el Sots-president que serà el regidor de Museus i set vocals, dos d'ells regidors de l'Ajuntament i la resta designats per aquest entre els ciutadans que per llurs estudis o activitats siguin considerats més capacitats. El tesorero i el secretari seran triats pel Patronat entre els seus mateixos membres, el segon d'ells sense vot. Els càrrecs dels membres del Consistori es renovaran cada vegada que aquest canviï i els dels altres membres cada quatre anys.

—L'Ajuntament Ple nomenarà el Director del Museu. Aquest càrrec tindrà una durada de dos anys essent reelegible. La seva funció serà fer que s'acompleixin els acords del Patronat, vetllar per la conservació i difusió dels objectes del Museu, portar el registre de les

peces, ordenar i coordinar les activitats culturals, ser cap del personal, formar l'avantprojecte del pressupost anual i també totes aquelles funcions que li siguin conferides pel Patronat.

—Per efectuar pagaments caldrà la conformitat del Director fins a l'u per cent del pressupost anual i el vist i plau del President o Sots-President per a quantitats superiors.

—El Museu podrà adquirir béns en benefici propi i concertar préstecs, amb o sense garantia, personal o real, a particulars o a entitats oficials.

—Les peces propietat del Museu no podran ser ni hipotecades ni empenyorades. Els objectes dipositats temporalment passaran a ser propietat del Museu si al cap de deu anys no s'han retirat.

Sobre aquest tema, parlarem més àmpliament en un altre número.

De la sessió permanent celebrada el 9 de gener del 1985.

*S'acorda convocar Concurs-Oposició per cobrir en propietat una plaça vacant d'**AUXILIAR D'ADMINISTRACIÓ GENERAL**.

*S'accepta la subvenció de 500.000 ptes. de la Diputació de Girona destinada a la reforma dels locals socials.

*S'acorda acceptar el préstec d'un milió de pessetes, sense interès, a tornar en un termini de cinc anys, comptadors des del mes de gener del 1986, destinat a l'arranjament de carrers que ha atorgat la Diputació de Girona.

*S'atorguen les subvencions de 56.000 ptes. a Llagostera Futbol Sala, i també 56.000 ptes. a Llagostera-Pulimax. Anteriorment, en la sessió celebrada el 10 d'octubre del 1984 s'havien atorgat 168.000 pts. a U.D. Llagostera, 189.000 ptes. a l'Hoquei, 168.000 pts. al Casal Parroquial, 140.000 pts. al Bòquet i 490.000 pts. per a l'Esport Escolar. També s'atorga una subvenció de 30.360 pts. al Casal.

De la sessió plenària celebrada el 18 de gener del 1985:

*Es decideix oferir a la Direcció General de la Guàrdia Civil una subvenció de 3.000.000 pts. (tres milions de pessetes) per a la construcció de les noves casernes als terrenys cedits per aquesta finalitat a la nostra vila.

La contaminació de la granja Mas Boada, fa dimitir l'enginyer municipal

Parlem amb el principal afectat

(Foto Joan Comalat)

"Abans ja hi havia hagut altres problemes, com que els animals morts es llencessin al bosc (en Codina els havia dit que si l'endemà encara hi eren els tancaria la granja), però la situació actual ve de l'ampliació a 200 vaques, i la intenció és arribar a 400 caps. També hi ha porcs". En Joan Soler i Raurich, que des fa tres mesos ha de portar l'aigua en garrafes a casa seva, per la contaminació que sofreix el pou, degut a les filtracions del femer de la granja Mas Boada, ha estat el primer denunciand d'aquest lamentable afer.

La seva denúncia, entrada a l'Ajuntament, a la Comissió Municipal Permanent del dia 28 de novembre del 1984, va provocar endemés, l'obertura d'un expedient disciplinari al, aleshores, enginyer municipal. Pere Batet i Bages, en haver comprovat l'arquitecte municipal que la granja no reunia les condicions contingudes en el projecte que havia estat informat per l'enginyer d'aquesta manera: *"...practicada la visita de inspecció de la granja de ganado vacuno de Daniel Echarte Ezcurra, puede autorizarse su funcionamiento, por cuanto sí se ajusta a la licencia que le fue otorgada"*. I no solament no les complia, sinó que el

projecte estava realitzat per l'enginyer industrial Pere M. Batet García, fill de l'enginyer municipal: *"Judicialment no és permès que el pare reconeixi la feina del fill"*, ens diu Joan Soler, i així ho va creure l'Ajuntament, i obrí l'expedient.

El 19 de desembre, a la C.M.P. de l'Ajuntament, entrava la dimissió de l'esmentat tècnic, renunciant al contracte subscrit el primer d'abril del 1965. D'aquesta manera deturava els dos expedients oberts (el segon era degut a què havia manifestat davant un regidor de l'Ajuntament quina identitat desconeixia /*Aquest Ajuntament és boig*/, tot fent un comentari sobre l'asfaltat d'un carrer). De tota manera, l'actuació del mencionat tècnic ja venia essent questionada en plens anteriors per presumptes irregularitats com fer inspeccions a indústries per telèfon, etc.

Mentre, l'aigua segueix contaminada i en Soler ens adverteix: *"S'ha de tenir en compte que a més del nostre problema, la riera és pública i la contaminació va baixant, i ja comença a arribar a algun hort. Concretament al de can Mundet, ja els surt l'aigua del pou bruta. Aquesta riera passa pel Mas Gall i molt a la vora dels pous d'aigua del poble"*.

Un altre problema és que malgrat la gravetat de l'assumpte i que tothom ho reconegui, les gestions burocràtiques són molt lentes *"Tant Sanitat com Ramaderia pensen que s'ha de recórrer a sancions i així ho comuniquen a l'Ajuntament, però ningú té competència si no hi ha via judicial. El que sí pot fer l'Ajuntament és endegar els tràmits per fer-la tancar i multar els propietaris, recorrent a la via executiva"*.

L'Ajuntament sol·licita el tancament

El ple del dimecres 8 de febrer, contemplava diferents temes polèmics com poden ésser la reclamació de 117.124.000' ptes. que han presentat els promotors de Mas Aymeric, en concepte d'indemnització per haver desqualificat llur projecte d'urbanització, l'ordre d'enderrocament parcial d'una construcció il·legal a la zona de Can Crispins o que el secretari titular Joaquim Llorens Clos passi, en comissió de serveis, a la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat a Girona. Referent al Mas Boada, l'Ajuntament va acordar instar al cap de serveis Territorial de Governació per al tancament de la granja. Al mateix temps que exigeix als propietaris que arrangin els dos mil m.² de pavimentació, en les condicions requerides ja que, en cas contrari, es retirarà la llicència i s'imposarà una sanció econòmica.

Cal destacar el fet que la Cambra Agrària també ha denunciat contaminació, el que senta tot un precedent, ja que, tal i com es va comentar en el ple, molt probablement que no hi hagi cap explotació agrícola degudament legalitzada.

El dia del Ple, en Joan Soler ens comentava que ara la contaminació sortia de la sala de munyir, pels àcids i detergents que hi aboquen. És a dir que, no solament no es neteja, sinó que s'augmenta el perill.

Per solventar el seu problema està fent ja un tercer pou sense trobar aigua. En el primer va perforar setanta metres, en el segon vint, i està treballant en el tercer. Per ara hi porta gastat al voltant d'un milió de pessetes; tot i que recorre a danys i perjudicis, de moment ha hagut de pagar-s'ho ell.

temps i COSES

Tavernes

-VII-

Ningú hauria dit, que, Magí Dilmé fos, com era, home de tanta gana. Doncs, la seva alçada, prou migrada, s'ajuntava a unes carns no massa ufanes ni grasses. En canvi, la seva gana de menjar era famosa en aquella població.

Era vidu. I tenia a càrrec seu, dos fills. A quina educació i manteniment l'ajudava la sogra, una excel·lent persona de la qual Magí, només que alabances solia dir-ne.

Cada dia, cap a les 9 del matí, feia la primera visita a l'Hostal Nou. Demanava un porronet de vi, i esperava tres companys, que, com ell, treballaven per compte propi. I minut avall, minut amunt, la reunió dels quatre era completa.

Siseta Pou, en repartir els tres porrons de vi, deia per ella mateixa: "ja tenim la colla dels ganuts". Que, en efecte, així com a la majoria de les taules, les converses es referien a les novetats de la guerra contra els nazis, ells quatre no. Dedicaven la poca estona posada a l'esmorzar, a parlar de passades bacanal on hi sobrava tot el menjar que ara els mancava. Sentien un delicat plaer, en rememorar àpats passats, dels anys que no tornarien. Aquelles arrossades, els rostits de pollastre o de colom. Les berenades a l'estiu, a la riera local, on les granotes i les anguilles saltaven per la paella mentre que...

...—jo hi feia la "picada" i més tard un all-i-oli —deia Magí, tot llepant-se els dits, on encara hi quedava una mica de gust.

Hem de dir que Magí Dilmé, en morir llurs pares, hereu el deixaren de la casa on vivia, i la que seguia. Dos bonics caserius, del segon dels quals n'estava enamorat, per a comprar-lo, un "jefazo" del Movimiento.

Nits enteres passava sense dormir, el pobre home, en una lluita de titans que sostenia, entre satisfer per ell i la família, la gana, o en complir el jurament fet al seu pare, de mai desfer-se d'una propietat que sacrificis i suors costà als avis, per comprar-la. En moltes d'aquestes nits, es feia semblant justificatori:

—Cal reconèixer, que si em veng una casa, faig un mal fet. Falto al jurament o la promesa feta al pare. És ben

cert. Però, quan aquesta promesa sortí dels meus llavis, el pare tenia el menjar que volia, i la mare també. Falta saber allò que decidiria mon progenitor de trobar-se en les meves circumstàncies. Què faria? Seguiria passant aquests dies i dies de fam, o, ja no pensant en el propi benestar, i sí en la dels fills, és que no fóra raonable assegurar una llarga temporada de general benestar..?

Aquests dubte i melangies turmentaven aquell home bo, pare de dos fills, i amb una vella a càrrec seu. Molts de dies, la sogra li preguntava:

—Què mejarem per dinar..?

I ell contestava escumant odi i vergonya:

—No queda ja res, ni un dels fesols que us vaig portar?

—Ahir menjàrem els últims, Magí.

—Arribeu-vos al sabater de la Plaça. M'han dit que a vegades en ven.

—Tampoc tenim oli —feia la vella—.

—Aquesta tarda potser en dugui un paleta que en porta de l'Empordà.

—Faré la volta, doncs...!

I la dona, resignada, començava el calvari de cada dia, a la recerca d'uns queviures aleatoris de trobar.

Eren aquests els moments més aspres en la vida del pobre Magí. Perquè, ell sabia que al mercat negre podia comprar-se de tot. Sabia que aquells que tenien diners, més bo o més dolent, menjaven de tot. A les fleques, és veritat que sortia de llurs forns aquell pa pudent i assafranat. Però, també en sortia de blanc. D'aquell somniat pa que tenia gust de galeta i de coca dolça. També podia comprar-se oli. Un oli que tenia gust de petroli i aneu a saber de què mes. I el cafè..? Aquell fumejant i olorós cefetot que prenia cada dia al Casino local..., on era?

En la botiga que més comprava, venien un "sucdani", com per aquells anys és de llei recordar. Aquest beuratge era fet amb pòlvores d'aglans i d'aneu a saber què més. Les patates servien de pa a moltes de cases, quan se'n tenien. Es mejaren fonolls, lluvins, naps de les vaques, garrofes, i les mil i una porqueries, que la gana obliga a mossegar, quan aquesta es punyent i abassegadora. I penseu que també es menjaven herbes, segons de quina mena, que la fantasia popular assegurava

que eren alimentàries.

Un capvespre, Magí Dilmé, rebé la visita del "jefe" local, no sé de què, al qual agradava la propietat del nostre home. L'oferta fou més temptadora. Seguí pujant i pujant, fins arribar a les trenta mil pessetes... que no deixava d'ésser una respectable suma en l'època que parlem.

L'endemà, estava entrenyolat. Sentia com si un núvol l'envoltés i no pogués respirar. Tingué unes paraules amb la sogra, quan aquesta li demanà diners per a la compra. S'enfadà amb el nen petit, pels "debers" de l'Escola. Quan esmorzà a l'Hostal, tingué unes paraules amb la Siseta...

Estava de malhumor. I el culpable ho era, com sempre, la convicció de què poc a poc, anava cedint envers del comprador. Per això, aquella nit, convocà una reunió per la totalitat de la família. I quan aquesta, els dos fills, la sogra i ell estigueren a punt d'escortarlo, Magí féu un resum de totes les calamitats que la família passava. A tots, procurà de fer-los comprendre que la temporada de fam anava per llarg. Apuntà la solució de vendre la casa, faltant a la promesa feta al pare, i deixà que sogra i fills poguessin escollir. Quan acabà, sentí com si totes les boires i teranyines, deixaven de turmentar-lo. Dons que, tot i ser home de bona menja, si ell patia, era per la gana de la vella i dels fills.

La resposta de la sogra, fou curta:

—Jo, Magí, no puc opinar. El que sí puc, és aconsellar. I ho faig: Sí tens dues cases, però també tens dos fills, jo no vendria, Magí. Passarem com podem.

Després, parlà el més gran dels nois:

—Per nosaltres, no vengeu, pare. Si és necessari, com ha dit l'àvia, passarem gana tots plegats. Però no faltaréu a la promesa de l'avi.

—I tu..? —preguntà al petit.

Llavors s'adonaren de què el petit s'havia adormit.

Quan a l'endemà al matí, acudí a l'Hostal Nou per tal d'esmorzar, anava satisfet i content d'allò més. Demanà perdó a la Siseta per les paraules del dia abans. I en arribar el savi de la colla i anunciat que l'Exèrcit alemany havia sofert una severa derrota als fronts de l'Est, prengué un "trago" fenomenal, opinant que les misèries del món anaven acabant-se.

I a la nit, en la visitat del "jerarca" per tal de conèixer la resposta a l'oferta darrera per la casa, Magí Dilmé, contestà reblert d'orgull:

—No, ja no veng. Ahir vaig saber que tinc una família formidable..!

P. Parés C.

Els nous llagos- terencs

—Jo vaig presentar al Consulat Marroquí de Barcelona un certificat que vivia a una casa de Llagostera i unes fotografies —ens mostra un paper expedit pel Consulat amb un número—. He anat moltes vegades al Consulat i sempre em diuen “després” perquè els papers s’han d’enviar a Madrid; jo ja fa un any que els he presentat. Hi ha molta gent que s’espera i ningú pot treballar sense papers. Molts amics meus treballen sense estar declarats; nosaltres no tenim cap organisme que ens ajudi.

—Per què va escollir Llagostera?

—M’agrada Llagostera perquè és molt tranquil; vaig conèixer el poble a través dels meus companys que fa quatre anys que estan a aquesta casa, entre tots l’hem anat arregaint, ara paguem dos mil cinc-cents pessetes al mes.

—Quin bar us agrada més de Llagostera? On aneu els diumenges?

—Els diumenges anem moltes vegades al cinema a Girona i cada dia vaig al “carril”, que és el bar que més m’agrada de Llagostera, perquè és molt tranquil. Durant el curs de l’entrevista

Foto Mercè Carbó

Hemminch ABBASS, marroquí, nascut a Nadur, a la vora de Melilla, és un més dels treballadors nord-africans que busquen feina a les nostres comarques. Afeccionat a la música, toca la flauta dolça, s’ha instal·lat a Llagostera, des de fa un any, i viu amb dos companys. Ens confessa que li agradaria aprendre el català perquè, per ara, només en coneix unes 50 paraules.

ens repeteix: “Jo no busco cap problema amb la gent”.

—No has tornat al Marroc des de l’any 77 en què en vas marxar?

—Sí, cada any i mig vaig a visitar la meua família.

—Quan vas sortir del Marroc?

—L’any 77. Primer vaig anar a França i després a Barcelona, al poble de Manlleu”.

—El motiu que marxassis del Marroc, va ésser la manca de treball?

—Sí, al meu país un pobre no pot fer res. No hi ha feina. Abans vivia del comerç entre Melilla i el meu poble, Nador, comprava i venia mantes. Tinc un petit terreny a Marroc, amb un pou d’aigua, com un pagès d’aquí.

—Amb qui vivies al teu país?

—Vivia amb els meus pares, quatre germans i jo —tres nois i dues noies—, el meu pare va morir en un accident l’any 72.

—Quin tipus de feina has fet a Llagostera?

—Els mesos d’octubre-novembre recollia pinyes, cada matí a dos quarts

de nou me n’anava a recollir pinyes amb la Mobyette; molts dies feia de cent a cent cinquanta quilos de pinya, a trenta ptes. el quilo. Ara ja no queda res al bosc i busco altra feina. Altres marroquis que jo conec, també en recollien.

—Quina tramitació ha de fer un estranger per quedar-se a poder treballar al nostre país?

—No hi ha moltes dificultats per aconseguir el passaport en el teu país?

—Pots aconseguir-lo fàcilment si ets comerciant i tens diners per pagar-lo.

—On has après a tocar la flauta?

—En vaig aprendre tot sol, amb els meus amics vam formar un grup que es deia LABIUZ, que vol dir OCELL, érem set, hi havia guitarres clàssiques, tambors i flautes i sempre tocàvem entre amics i per a amics. A Manlleu també tocava amb un company, ell tocava la guitarra i jo la flauta.

Ens acomiada amb unes notes càlides de flauta, entre vergonyós i barroer. La tarda, a fora, s’omple d’ombres allargades i denses.

Sabríem perdonar

En general, al llarg de la vida tot-hom aprèn a frenar l'entusiasme, i abans d'oferir la imatge llastimosament patètica del desencís, s'intenta filtrar les il·lusions pel caut colador de la prudència.

Els qui amb cànida esperança juvenil seguïrem el París-Dakar de la transició, en aquest sentit vam gaudir d'un aprenentatge accelerat.

La victòria del PSOE ens va arribar amb la lliçó apresada. Sabíem que acabarien per escampar desencís, però el que no podíem deduir és que aconseguirien posar en perill el nostre fràgil sistema nerviós.

El qui subscriu —en hores baixes i per tant lúcides— es sent aclaparat pels aconteixements que darrerament vivim, i no pot evitar sumir-se en profundes i inquietants reflexions sobre fins on és democràtica la nostra democràcia.

Possiblement, com deia en Churchill, aquest sigui el sistema polític menys dolent de tots, però sovint dona la sensació que el seu únic avantatge és que podem elegir els dictadors cada quatre anys.

Certament és una visió impregnada d'escepticisme, desassossegadora i reconec que perillosa, però l'haig d'agrair a aquesta nova versió del despotisme il·lustrat, a la seva arrogància i a l'enuig que produeix sentir-se tractat com un pobret i alegret.

Repasant el programa i l'actuació del PSOE, és fàcil descobrir que res és

més fútil i trencadís que les promeses, res més insubstancial i sotmès a les inclemències del destí.

És el nostre un sistema electoral de mercat que ens aboca a una organització social en la qual s'elegirà un partit de la mateixa manera que s'elegeix una aigua de colònia.

Una finestra oberta a l'esperança, un colom volant en llibertat, una rosa. Publicitat del PSOE. Després, un feix de promeses volatitzades.

Una piscina, una mirada encesa, un ambient sensual, una pell bruna regalimant erotisme, una seductora fragància viril. Publicitat d'aigua de colònia. Després, ni mirada, ni piscina, ni seducció.

Evidentment hi ha paral·lelismes. La diferència és que d'una colònia es pot esperar bona olor i, en canvi, els nassos més suspicacs afirmen que aquest govern ja put i els més atrevits fins titllen als seus membres d'haver-se convertit en "poderoïnòmans", capaços de procurar-se una dosi al preu que sigui.

Tal vegada és l'única actuació possible. Probablement aquest jovent de ment privilegiada és el primer en patir el turment de les aspiracions frustrades, dels desitjos diluïts en la cruel selecció política. Però seria més honest acceptar-ho, confessar que no som propietaris del nostre futur, que gairebé ningú no ho és.

Personalment sospito que el nostre destí no se'l troba ni tan sols en les ci-

meres polítiques, sinó que està segrestat en obscures profunditats, a resguard de l'opinió pública.

Quan un llegeix declaracions d'en Serra, justificant la venda d'armament a Turquia perquè el seu govern està fent esforços encomiables de democratització, quan ens afirmen desvergonyidament que no podem sortir de l'Otan perquè els soviètics estan esperant la nostra traïció per envair Europa, un s'adona de quan miserable és l'ànima humana i descobreix l'extraordinari esforç que requereix governar sense una careta ocultant el rostre compungit.

Si en Serra ens confiés què és el que el turmenta, estem disposats a fer nostres els seus fantasmes i fins compartir els teus tics.

Seria per altra banda un hermós i entenedor exemple de democràcia que tots els habitants de les espanyes fessin ganyotes com el seu Ministre de Defensa.

Si en Barrionuevo ens obrís el cor i confidencialment ens expliqués que ha de permetre que les forces que vetllen per la nostra seguretat torturin o patirien el síndrome d'abstinència, nosaltres, ciutadans generosos, deixaríem que una vegada per setmana ens apliquessin la picana o ens pengessin de la barra.

Si en De la Quadra (?) confessés que no es pot atorgar més autonomia perquè als poders fàctics els ve el neguit i no poden agafar el son, que compti amb nosaltres. Parlarem castellanà i, si cal, ens vestirem de lagarteranes manxegues.

Deu ser un caprici, però m'agradaria saber qui decideix per nosaltres i quin és el preu de conviccions precipitades a l'atlantisme i a tantes altres coses. Jo i els altres, conscients de les adversitats de la història, avesats a glops amargs, sabríem comprendre.

Però el que no perdonarem és que ens convidin a combregar amb rodes molí, que és molt difícil d'engolir, sobretot si no s'està habituat a combregar de cap manera.

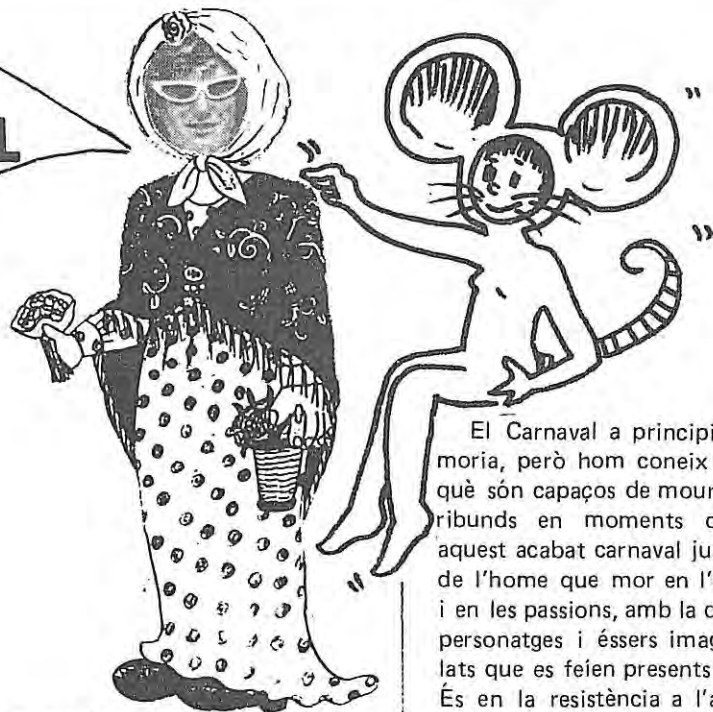
E. de Serrallonga

EL RESSORGIR del CARNAVAL

El temps és experimentat, viscut, amb diferents qualitats segons les edats de la vida, i cada trànsit d'una a l'altra suposa una crisi en els seus ritus especials. Tanmateix, al costat d'aquests trànsits vitals existeix una successió física de fases i moments en què l'home va visquent, com són la nit i el dia, els equinoccis, els solsticis, etc... que donen a aquest viure una estructura que es repeteix, i que per altra banda suggereixen la idea de conflictes en els quals també hi entra en joc l'ansietat mateixa de l'home. La Natura presenta el mateix nombre de contrastos, de violències i suavitats que la vida individual i que la vida col·lectiva.

Tot això motivava i explica les festes paganes, les quals quedarien més tard incloses, sobretot en els vells països d'Europa, dins de la religió cristiana. Aquesta última ha fet que el transcurs de l'any s'ajustés a un ordre passional repetit segle rera segle. Així, el Carnaval (el NOSTRE Carnaval) és un fill (encara que pròdig) del cristianisme, en el sentit que sense la idea de la Quaresma, no existiria en la forma concreta en què ha existit des d'edats fosques de l'Edat Mitjana europea. Llavors es van fixar els seus caràcters, el qual no treu que no quedessin incloses dins d'aquest cercle carnavalesc diverses festes d'arrel pagana.

Per molta força que hagi tingut el cristianisme en temps passats, el compliment de la Quaresma ha estat guardat amb malagana i amb reserves. Així, el gran predicador andalusí, fray Alonso de Cabrera (1549-1598) deia en un sermó del divendres de cendra: "*¿Qué dicen a esto los que tantos achaques buscan al ayuno, que apenas se halla quien se conozca por su deudor? Todos se excusan por pagar este tributo: el oficial, porque trabaja; el predicador, porque predica; el clérigo, porque confiesa; el caballero, porque importa mucho a su salud; la preñada, por sus antojos; la parida, porque cria; la doncella, porque le da vaguido y dolor de estómago; los mozos, por falta de edad, y los viejos, por esforzar la naturaleza. ¿Quien ayuna? No niego que algunos tienen excusa bastante para no ayunar; pero también afirmo que muchos no la tienen ni aún apa-*

rente, y que quieren engañarse y engañarnos, fingiendo necesidad y procurando su regalo".

Segons això, sembla lògic que l'actual concepció de vida, ni pagana ni anticristiana, sinó simplement secularitzada, pogués matar aquest Carnaval. Tanmateix, acostumem a pensar que fou un règim polític el que va acabar amb ell. I, realment, el va acabar de matar, però el veritable Carnaval, tal com pensem avui que era abans, ja gairebé era mort, i no pas per ressuscitar com en altres temps ho feia anualment. En efecte, es comprova que la sensació que el Carnaval estava en decadència i, fins i tot, mort, la tenia ja força gent durant les dues primeres dècades d'aquest segle. Així, sobre la frase "*Carnavale é morto*" sentida en boda d'un humil comerciant de Florència, el 1914 Jean-Richard Bloch va escriure un curiós article que més tard es convertiria en un llibre titolat: "*Carnaval est mort. Premiers essais pour mieux comprendre mon temps*".

PER CARNAVAL TOT S'HI VAL

Mentre l'home ha cregut d'alguna manera que la seva vida estava sotmesa a forces sobrenaturals o praternaturals, el Carnaval ha estat possible per una raó o altra. Des del moment en què tot es reglamenta, fins i tot la diversió, seguint criteris polítics, atenent a idees d'ordre social i de bon gust, etc... el Carnaval no pot ser més que una diversió de Casino pretenciosa. Tots els seus encants i turbulències s'han acabat. Malgrat tot, el Carnaval mereix respecte.

El Carnaval a principis de segle es moria, però hom coneix la força amb què són capaços de moure's éssers moribunds en moments donats. Així, aquest acabat carnaval juntava la força de l'home que mor en l'espontaneïtat i en les passions, amb la de tots aquells personatges i éssers imaginats i anhelats que es feien presents per Carnaval. És en la resistència a l'agonia que el van assassinar.

Ara, poc a poc, retorna un Carnaval que recorda velles èpoques de les quals en pren elements però, en el seu conjunt, és diferent. El Carnaval es celebra a les escoles amb caire fantàstic de conte de fades entre els petits, i amb jocs festius entre els més grans. Es celebra també als espais amb danses i representacions diverses; entre els amics tot sopant i ballant al so d'un disc; a les discoteques amb el cubata, les serpentes, els premis i el ritme; als casinos amb caire d'antiga aristocràcia entre el joc i allò sensual; als envelats amb balls i xampany; a les places amb cercaviles, corredisses, danses i capgrossos. I aquí i allà apareixen dimonis il·lustres, apreciats gegants, afables nins, galls de gran prestigi i pilons d'altres cares conegudes.

Nosaltres ens preguntàvem si és que el Carnaval no havia mort realment, quan ens arribà per fons oficials —per tant no fiables— que a la galtera nord-est del Montseny un jove cronista està preparant un llibre que portarà per títol: "*S'han trobat els fills del Carnaval. Primers assajos per comprendre millor el meu temps*". Nosaltres ens ho hem cregut.

Per Carnaval tot s'hi val. Per Carnes-toltes quinze voltes!

Hi ha una indulgent amiga que, periòdicament, em fa revisions de consciència. Les nostres converses són llargues, denses, sucoses,... passem d'un tema a l'altra i sovint perdo el fil, navegant dins el gran mar dels dubtes transcendents. Però la seva insistència ha fet, entre altres coses, que revisi de nou una sèrie de conceptes que semblaven superats i/o oblidats.

El punt de partida és que tenim la sensació d'estar sortint de l'abatiment generalitzat que, amb els noms de pasotisme, inhibició o desencant —el mot més ben sonat—, ens ha envaït els darrers anys.

El decensís ha provocat innombrables paradoxes i contradiccions. Irreductibles militants de partits d'esquerra, són ara convencionals exponents de les modes mal anomenades post-modernes. Grans conservadors despolititzats de fa set o vuit anys, s'han convertit en maquiavèlics dirigents dretans. Mansos remats de fills descarriats, han passat d'escampar boires de l'ambient familiar, a recollir-se al supluig de la llar, per assegurar el plat de mongetes. Els activistes de fa una dècada, són ara perfectes pares de família. Etcètera. Però, com diu el poeta, ens queda la paraula! Contraataquem!

La meua intenció era contestar alguns dels interrogants de la meua "ingènua" amiga, però la ment s'ha sublevat, i m'he dedicat a mirar-me el melic. Les seves preguntes: —quin senti-té té fer una publicació local; per què? —per a qui?, fins quan?... tenen una resposta vàlida: "Es un mitjà de comunicació, informació i cultura"; però seguidament he de puntualitzar. "Personalment crec que s'ha de fer", i punt.

Desconec què pensen al respecte els meus companys del Butlletí però, les successives entrades i sortides de personal, vitalitzen el Col·lectiu, i ja estem celebrant el cinquè aniversari. Aquesta subsistència, al marge d'oficialismes i amb mitjans precaris, ens fa veure el futur immediat amb un bri d'esperança i d'incertesa. Darreres incorporacions de gent més jove, amb possibilitats d'ampliar més la redacció, signifiquen un pas endavant cap a la renovació del món de la paraula.

José Luis Sampedro, l'economia i la cultura

Per parlar de cultura i altres coses, he manllevat frases/pensaments d'un home que per a tots els que hem llegit l'entrevista publicada al dominical de La Vanguardia el dia 6-1-85, ha estat tot un descobriment. José Luis Sampedro, catedràtic, economista, escriptor, ex-senador reial,... manifesta que la cultura és imprescindible per canviar la societat: "*Soy un economista que se dedica més a la cultura. ¿Por qué? Porque creo que en este momento histórico lo más fundamental —aunque no sea lo más a corto plazo— para resolver la gran crisis-económica, ruptura histórica que estamos viviendo, es la cultura (...) Y que por eso la cultura, que es la que puede remover los valores que son el basamento de todas las actitudes que conducen a las salidas políticas, es la base de todo. Llamando cultura, sobre todo, al sistema de valores. No se puede seguir creyendo que el individuo es el centro de la vida. No. (...) Mientras la gente tenga la actitud de que "el que venga atrás que arree", no hay nada que hacer. O pasamos del individualismo a la*

solidaridad o este sistema no funciona".

Si la cultura guanyés a l'economia, o a la utilització que es fa de la mateixa, molt probablement que les formes d'organització de la societat serien més justes i lliures. El bell i vell cant de la revolució francesa "*liberté, égalité i fraternité*", segueix essent un tòpic no realitzat.

Per aconseguir aquesta solidaritat que estem tan mancats, hem de deixar al marge condicionaments ideològics, polítics, religiosos,... S'ha de fer aquesta amplíssima renovació de valors; canvi que passa per una revolució o, si ho voleu de manera més suau, per crear una novà generació.

El significat de generació ve a ésser: "*els qui viuen en una mateixa època dins un mateix període de temps*", però, s'entén també per dècades, afinitats,... La meua generació, que és la vostra, no contempla sexes ni edats, no és ambiciosa ni violenta, es basa en la cultura i la solidaritat.

"La rebel·lió més elemental expressa, paradoxalment, l'aspiració a un ordre"

Ara, quan estem commemorant el 25.è aniversari de la mort d'aquest gran existencialista/vitalista que fou l'Albert Camús, és bo recordar aquesta frase, que complemento amb allò que: —m'agrada el desordre de la meua cambra, sempre i quan sigui organitzat per mi—. Per si no queda prou clar, tornem a Sampedro que es defineix com anarquista ètic: "*Yo suelo decir que soy un anarquista ético —el anarquismo bien entendido siempre es muy ético— para luchar contra la idea de que el anarquista es una especie de*

alborotador (...). Me gusta el anarquismo por lo que tiene de desconcentración de poder. Eso supone un nivel de educación colectiva, del cual estamos lejos".

El darrer intent d'autèntica ruptura al món accidental, va ésser durant els anys seixanta. Al so de la música, els convencionals pilars de la societat del "miracle econòmic" es van enderrocar. Les revolucions urbanes del 1968 a París, Mèxic o Praga, van significar el darrer cant del cigne de les utopies. L'acceptació del fracàs, va representar el davallament i la integració, un darre- ra l'altre, de tots els slogans i mites que ho havien fet possible (la capacitat que té la societat de consum per absorbir tot allò que li va a la contra, està sobradament demostrada).

Al nostre país, tot ens va arribar amb retard, i les lluites per la democràcia camuflaven la caiguda en picat. El canvi que es va produir en el binomi 76/77 va ésser tremend i deu anys de reciclatge han estat insuficients. No obstant moltes dosis de decadència, vull creure que estem a mig camí entre el desencant i la il·lusió.

La revolució cibernètica

Prefereixo el pluralisme al partidisme, l'agnosticisme al fanatisme, l'escepticisme a la seguretat xulesca, moure'm dins un ampli ventall d'amistats a un món tancat... Tinc dubtes de si la família és el millor sistema social de convivència —tampoc he tingut ocasió de conèixer-ne cap d'altre—, i no m'interessen moltes de les formes organitzatives vigents, ja que em semblen simples pantalles justificatives— és com una cadena falsa que aparentment necessita d'un engranatge per anar rodant—.

Però no podem oblidar que estem a l'època de la informàtica, de la tecnologia, de la revolució cibernètica. En aquest status, voler escriure missatges espiritualistes, propis del Segle de la Llum, el XVIII, pot semblar una gran bajanada. Permeteu-me però, complaure el petit romàntic que portem dins.

La meua opció no és anar contra el progrés o la post-modernització, sinó que vol ésser una presa de postura davant la crisi, —social, econòmica i especialment cultural—. Les màquines i totes les seves conseqüències són imparables, doncs, molt bé, d'aquesta manera podrem dedicar més temps a la solidaritat, a l'amistat, a l'art, a l'oci... Entenent que tothom ha d'assumir llur tasca en la societat. El que no pot ésser és que uns comandin holdings, trusts,

multinacionals i dotzenes d'empreses i els altres només siguin clients honoraris de dotzenes de bars... En l'actualitat hi ha una qüestió molt clara, l'atur no té solució. La societat post-industrial occidental ha estat massa exprimida i les lleis econòmiques que han fet possible un desmesurat consumisme, ens han encarrilat vers una pendent massa perillosa.

Sé que les teories d'igualtat no són compartides per molts, però és l'única alternativa. A l'entrevista que publiquem amb en Gelabertó, ens diu que està contra el capitalisme deshumanitzat i contra allò de: "*Que suri qui pugui i la resta que s'enfonsi*". La solució ha de venir de base: **TOTHOM HA DE SABER NADAR**. A partir d'aleshores, quan tothom tingui les mateixes oportunitats, és quan haurà arribat el moment de la selecció, que es farà per pròpia inèrcia. Segons els mèrits de cadascú el sou equivalent (si es volen anivellar les pensions de jubilació, és encara més lògic que s'igualin els sous de la joventut). D'altra banda, si hom és mediocre per essència, doncs ha de tenir un sou per poder seguir essent mediocre; si hom no vol fotre cop, doncs ha de tenir un sou suficient per poder viure sense fotre cop...

No us escandalitzeu, ben segur que seria millor solució, que no pas tenir una quantitat impressionant de sàvia nova aturada (les conseqüències ja les veiem), quan podrien ocupar llocs que ara no estan disponibles per manca d'organització o per acaparació. D'altra banda, la crisi és fruit del gran nombre d'ineptes i mediocres que pul·lula pel món de la política i dels negocis, no dels "currantes".

El gran negoci d'exportació

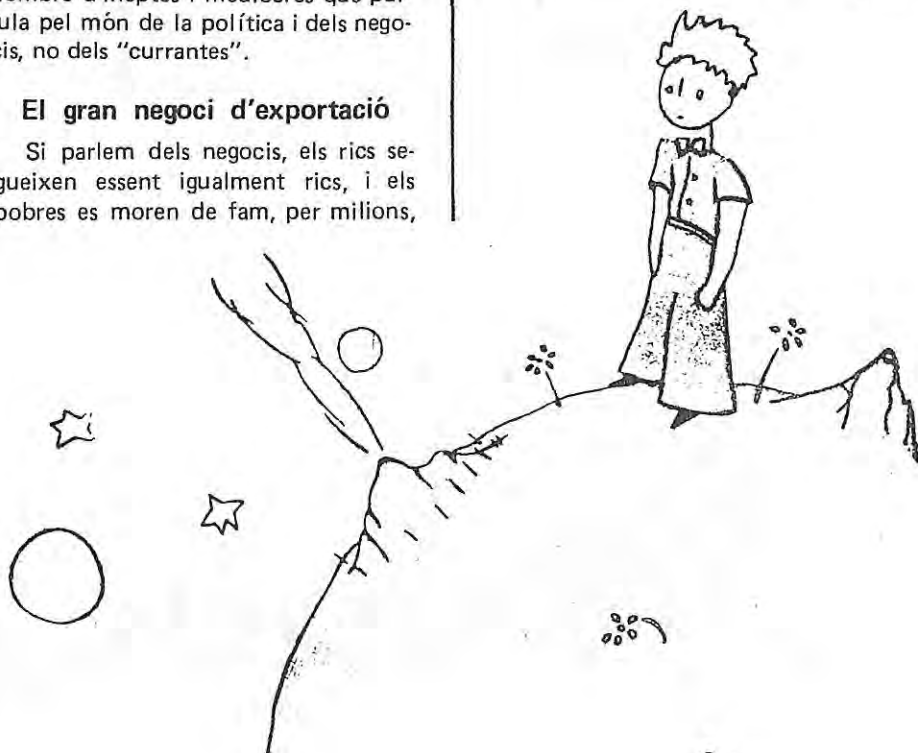
Si parlem dels negocis, els rics segueixen essent igualment rics, i els pobres es moren de fam, per milions,

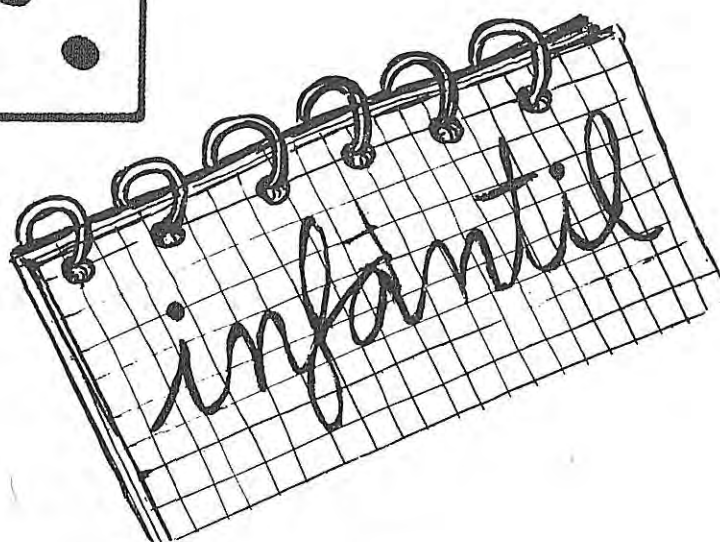
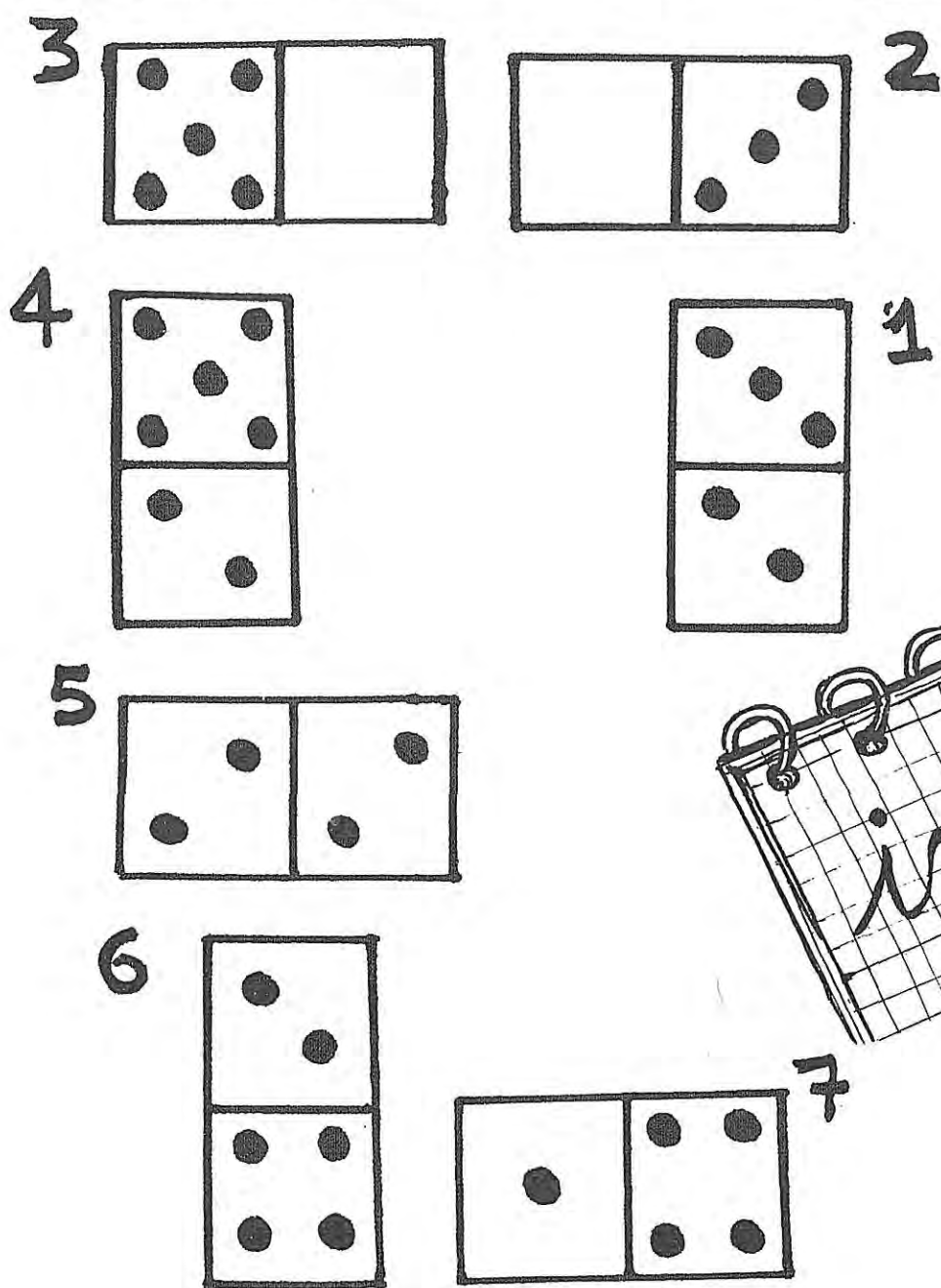
igualment pobres. Mentre, els que juguen a ésser els llops del gran teatre del món, americans per l'oest i russos per l'est (males llets arreu), amb l'excusa d'un suposat equilibri, van fent el gran negoci d'exportació del segle.

Però certes coses estan canviant. No acaben d'aconseguir imposar la por per sistema, i cada dia som més els que no ens preocupa tant el demà i més l'avui. La bogeria atòmica és un perill que hem de tenir constantment present, però, i recordem en Sampedro, hem de viure "*como si...*" com si no hagués de passar mai. Hem de desenganxar-nos del terror que ens ha tocat (abans era la pesta, la Inquisició...), i viure, viure intensament i plena, tot allò que estimem. Com deia l'*Antoine de Saint-Exupéry*, el magnífic creador d'un dels contes més bonics que mai s'han escrit "*Es mor per allò pel que es viu*".

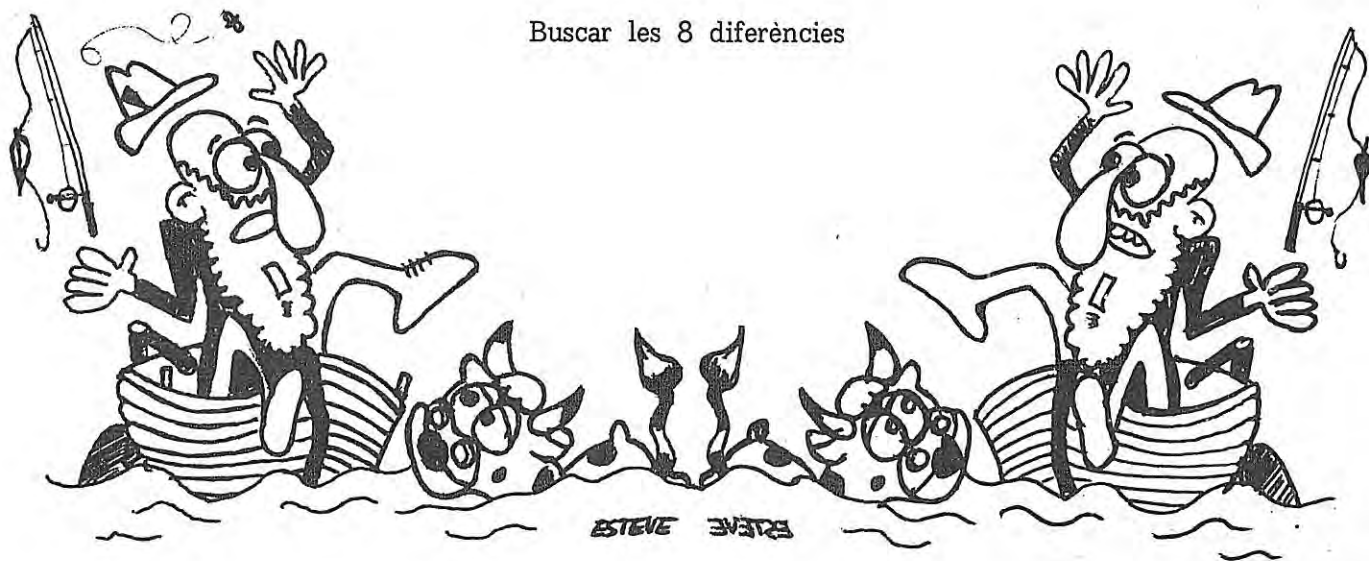
Lluitant contra fortes tendències individualistes, em decanto per un sentiment de col·lectivitat, un fer comú que ens dongui una comunicació clara i directa, amb tot i tothom qui ens envolta. Entenc que la galàxia McLuhan, la de la imatge, té una força aclaparadora, però no podem oblidar que la Gutenberg segueix marcant les pautes. No obstant es decanti la batalla pel servei a domicili de la imatge domesticada, hi ha una perfecta simbiosi. No es tracta de rebutjar-la, simplement, com tantes altres coses: tabac, alcohol, petits/grans vicis, hem de dosificar-la.

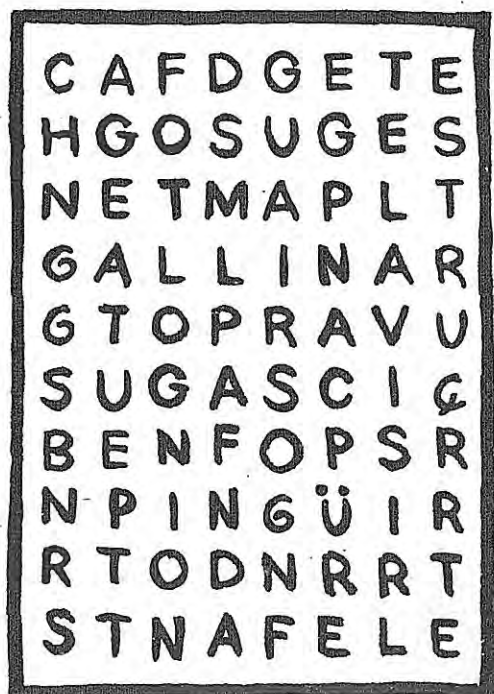
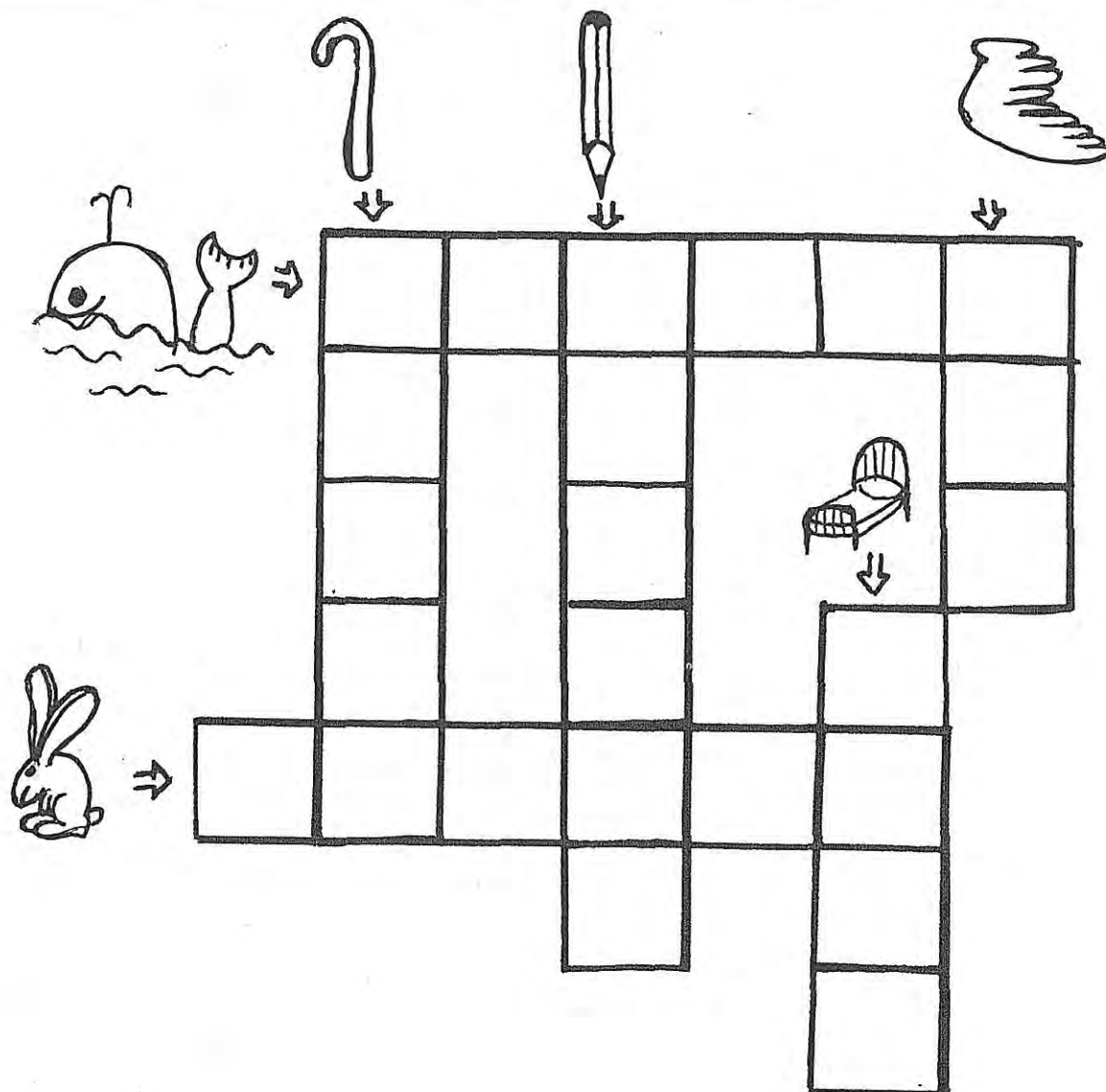
Joan Ventura Brugat

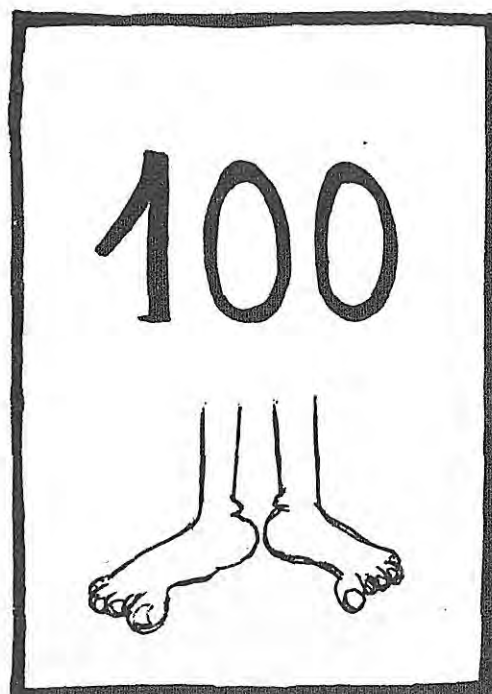

Buscar les 8 diferències

7 noms d'animals

Quin animal és?

El Dispensari Municipal a debat

El passat dia 22 de novembre, en un ple extraordinari de l'Ajuntament, s'aprovà el projecte provissional del Dispensari municipal a la plaça del Carril. L'acord fou unànim, després d'una consideració prèvia que aportà l'Àngel Grabulosa i que recolzà en Salvador Parés. En aquesta es proposava de conservar els terrenys de l'antiga estació com a zona no edificable, malgrat que les Normes Subsidiàries ho permetin.

Per ampliar el tema hem parlat amb els que, d'una manera o altra, en són protagonistes: l'alcalde Josep Puig, els regidors Àngel Grabulosa i Joan Puigdemunt, els metges Pompeu Pascual i Carlos Soto, i el practicant Jesús Portas.

El primer entrevistat és l'Àngel Grabulosa, regidor de parcs i jardins, que és contrari a la ubicació del Dispensari a la plaça del Carril, ja que considera que hauria de quedar com a zona verda. La seva alternativa seria fer-ho en la futura ampliació de l'Hospital.

—Quins motius fan que no estiguis a favor de fer el Dispensari a la plaça del Carril?

—Doncs senzillament perquè em sembla molt important no deixar perdre una extensa zona verda tan propera al poble.

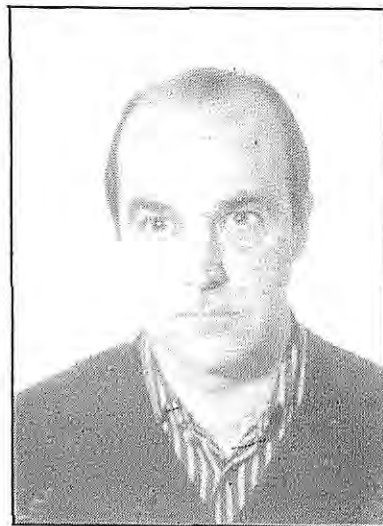
—Però, de fet, el Carril ja són les rodalies i a darrera ja hi ha més camps oberts, no?

—Precisament aquest és un punt important. Hem de tenir en compte que tan bon punt es pugui edificar la urbanització de Can Gotarra, aquesta s'estendrà ràpidament degut a la seva proximitat al poble. Per tant, cal preveure un nou nucli de població a l'altra banda de la riera i llavors serà molt important haver conservat aquesta zona interior no edificada.

—Però, malgrat es construeixi el Dispensari, encara queda força espai.

—No tant, no. Entre l'estació i el Dispensari hi ha una carretera que agafa la zona de la via. Considerant que aquí hi haurà tant els metges com el practicant i altres especialistes, serà molt transitada, a més a més dels cotxes estacionats. Així doncs, l'estreta franja no edificada que queda no serà pas massa tranquil·la.

L'Àngel Grabulosa ens diu que ell està per la recuperació de la riera. Pensa que aquesta s'hauria de netejar; així els nens podrien jugar-hi, i els grans també ens en beneficiaríem. Li agradaria poder arreglar tot el tall que va des del pont de can Cantó al de la carretera de Tossa. Llavors es podria modificar el marge en forma escalonada

per tal que es pogués arribar fins a baix de la riera.

—La idea és realment temptadora, però, i el Dispensari?

—Bé, aquest es podria fer a l'Hospital.

—Hi hauria prou espai?

—Sí, aprofitant que el projecte de l'Hospital s'ha de modificar, es podria comptar amb tots els baixos. De fet, s'havia insinuat de posar-hi la llar dels pensionistes ja que l'actual és petita, però a mi no em sembla pas el lloc adequat, sobretot pels sorolls del bar, el fum o, fins i tot, si s'hi fa alguna petita festa, etc...

—Veus algun avantatge en fer el Dispensari a l'estació, que no tindria fer-lo, per exemple, a l'Hospital?

—No, més aviat els desavantatges d'unes despeses molt més elevades, tant de construcció com de manteniment. Per exemple, en el cas de la calefacció es podria fer una instal·lació conjunta, tampoc caldria tanta vigilància, etc...

El dispensari està projectat davant l'estació (Foto Xavi Ruiz)

En Joan Puigdemunt, regidor de sanitat i un dels representants de l'Ajuntament a la junta de l'Hospital, pensa que el terreny de l'estació és el lloc adequat, i veu inviable fer-ho a l'Hospital, perquè ni tan sols s'ha tractat.

—Hem sabut que el projecte de l'Hospital s'ha de modificar. Com és això?

—*És per la política de la Generalitat, que estima més important finançar hospitals que no pas residències, tal com seria el cas de Llagostera. És veritat que hi ha vells malalts, però això és en un aspecte diferent. El projecte era molt ambiciós, ara caldrà pensar-ne un altre.*

—No es poden fer servir per al finançament de les obres, els béns que té l'Hospital, com ara cases, valors, etc...?

—*És clar que això hauria de ser així. És una cosa a estudiar. De fet, del patrimoni no se'n treu allò que se n'hauria de treure. Així, hi ha cases arrendades per una misèria. Potser una solució seria vendre-ho. El que és clar és que l'Hospital no pot tenir un caire especulatiu.*

—Què en pensa de la idea d'aprofitar els baixos per fer un Dispensari?

—*En primer lloc no hi ha espai i, a més a més, això portaria problemes de circulació dins del poble.*

—Però, el terreny és molt gran, no?

—*Bé, seria gran si es rebaixés, però d'això ni se n'ha parlat, ni tampoc s'ha estudiat fer-hi el Dispensari.*

—Parlem concretament, a qui ha de donar cabuda el Dispensari?

—*Doncs a tot el personal sanitari, metges, practicant i especialistes diversos, com ara un callista, etc., que podrien venir certes hores a la setmana.*

—I la Creu Roja?

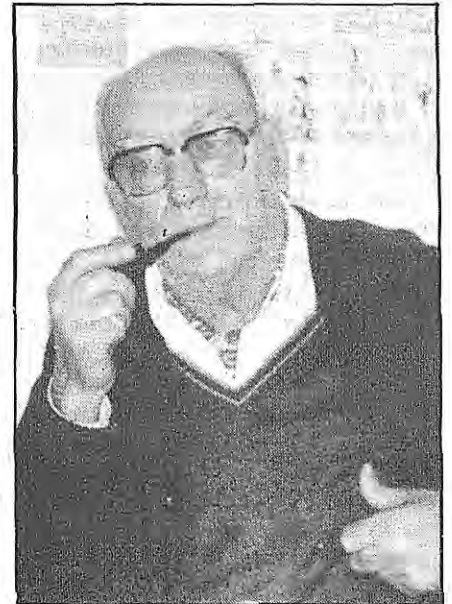
—*Ells funcionen totalment a part.*

—Però se'ls ha dit?

—*No, directament no.*

—El pressupost és de 9 milions de ptes., ha de sortir tot del poble o hi ha ajuts?

—*Es demana alguna subvenció però, en definitiva, ho paga l'Ajuntament.*

—I les despeses de manteniment?

—*Aquestes es podrien intentar cobrir amb el lloguer d'alguns despatxos als metges especialistes que vinguin de fora. També s'hauria de poder pagar un cos, diguem-ne de "serenos", que puguin ajudar en cas de possibles urgències, així com a una persona encarregada de la recepció i l'ordre durant les hores de visita.*

—Ens han dit que, a l'hora de fer la distribució dins del dispensari, s'ha consultat el personal sanitari. És l'espai disponible suficient?

—*Sí, hi ha dues plantes disponibles i la distribució és correcta.*

—I l'ambulància, sembla que no hi ha un lloc per a ella, no?

—*Primer s'havia pensat en un subterrani, però hi havia problemes amb filtracions degudes a la riera. Tanmateix sembla que la Creu Roja es quedarà on és ara. De fet, es tracta d'una entitat a part, tot i que seria interessant que tots els serveis sanitaris estiguessin coordinats.*

En Carlos Soto és partidari d'ajuntar tots els serveis sanitaris, i li sembla bé l'actual projecte de construcció del Dispensari.

—Quins avantatges tindria que s'hi ajuntés?

—*No ho sé, potser només econòmics. Dos locals separats sempre costen més de mantenir que dos de junts.*

—Es preveu la instal·lació d'un equip de raigs X. És això positiu?

—*Certament que ho és, però no es farà pas. És cert que se n'havia parlat, però resulta que la Generalitat està estudiant la creació de Centres Subcomarcals de Salut i aquests ja estan degudament equipats. Per tant, seria superflu fer ara unes despeses molt elevades, si d'aquí a uns anys ja estarem degudament assistits en aquest aspecte.*

—Quina serà la tasca d'aquests centres subcomarcals?

—*Fer anàlisis sistemàtiques i, fins i tot, petites intervencions quirúrgiques, així com medicina preventiva i algunes especialitats.*

—És raonable la idea de fer el Dispensari a l'Hospital?

—*Si es pogués disposar del mateix espai que aquí al Carril, a mi em seria indiferent.*

En Pompeu Pascual ens diu que les decisions sobre el Dispensari s'haurien de prendre d'acord amb les institucions sanitàries. Ens parla de la difícil tasca del metge rural i que ell no té inconvenient en anar a visitar al Dispensari. Finalment ens insisteix que seria interessant fer un debat públic amb tot el personal sanitari de Llagostera, idea que corroborem plenament.

—Són les gestions que s'han fet per dur a terme el dispensari, les usuals en aquests casos?

—Primer cal dir que el Dispensari municipal és un projecte de l'Ajuntament, si voleu necessari, però això no és competència seva. Amb tot, a mi em sembla que les passes correctes a seguir haurien de ser primer posar-se en contacte amb el cap provincial de Sanitat, i veure quin ajut ens podria donar. Per fer una cosa s'hi ha d'entendre; l'assessorament penso que és important. Per això crec que s'hauria d'haver parlat amb INSALUD.

—De totes maneres, a Llagostera no hi pot pas haver cap centre de la Seguretat Social, no?

—No, no hi ha prou habitants. Però, tot i així, la medicina no pot mercantilitzar-se. A mi em semblaria bé que hi haguessin serveis metges especialitzats al mateix poble, però això s'ha de pagar. El dispensari corre el perill de ser un instrument de negoci. És a dir, si bé és veritat que l'Ajuntament en

treuria uns lloguers, no hi podria haver cap control sobre la persona que fa pagar unes anàlisis o altres coses.

—Quines condicions són necessàries per treballar en el Dispensari?

—El local, segons els plànols, és adequat, però caldria una persona per a les receptes i també cal comptar amb les feines de manteniment i neteja.

—I quant a l'equipament?

—Bé, a més de mantenir-lo, cal fer-lo servir. És necessari un coneixement específic. Crec que la formació del personal sanitari és molt important, sobretot la formació permanent. També és important que la gent sàpiga una mica què és la medicina. Però, com voleu fer-ho?, no hi ha temps! Amb una jornada de 24 hores, com voleu que doni conferències? Mireu, aquí mateix tinc un article del diari *Liberación* on es reconeix que dels metges rurals se n'ha passat molt, i és cert.

—Al Dispensari no hi ha la Creu Roja. És això rellevant?

El practicant Jesús Portas, també està d'acord amb el Dispensari, i creu que seria interessant introduir-hi el servei de pediatria i una assistent social. Finalment ens parla de la tricotomia que existeix entre la Creu Roja, l'Hospital i els serveis sanitaris que agruparà el Dispensari.

—Tu, com a practicant, has estat consultat per a la distribució de l'espai del Dispensari municipal. Et sembla que aquesta serà l'adequada?

—Sí, és cert que el personal sanitari de Llagostera hem estat consultats. De fet, el Batlle és el president de la Junta local de Sanitat i en aquesta mena de qüestions, nosaltres som els assessors tècnics. El que em sembla molt important és que aquestes consultes es vagin efectuant fins al final, ja que, en definitiva, som els qui millor sabem les condicions que són favorables per a la feina, senzillament perquè nosaltres som els que hi treballarem. De moment, la distribució del local em sembla correcta.

—Et sembla que l'emplaçament del Dispensari és l'adequat?

—Penso que un Dispensari ha d'estar en un lloc amb suficient espai. Si

tenim en compte que hi haurà les visites de dos metges, llevadora, practicant, etc., cal preveure-hi una afluència important de cotxes. A mi, el lloc em sembla el correcte.

—Quins altres serveis mèdics, a part dels que ja tenim, creus que serien interessants per a Llagostera?

—S'hauria d'estudiar, però potser la pediatria; seria un camp prou important.

—I un assistent social?

—Sí, és clar, un assistent social sempre és necessari. Aquí concretament, en principi sembla que no caldria una persona amb dedicació exclusiva al poble; podria encarregar-se també d'alguna població veïna.

—La Creu Roja no estarà en el Dispensari. Et semblaria interessant que ho fos?

—No, l'important penso que és que s'estigui coordinat. Ara bé, estar en un mateix local representaria menys despeses de manteniment i vigilància.

—Quins inconvenients hi hauria si el Dispensari es fes sota l'Hospital?

—Un hospital al costat d'un col·legi no és pas l'ideal, a més a més hi hauria el problema d'estacionament de cotxes?

—Visitarà vostè en el Dispensari?

—Sí.

En P. Pascual ens recalca que seria interessant fer un debat obert i públic amb tot el personal sanitari de Llagostera.

—Bé, de fet és una entitat a part, però si l'Ajuntament els concedeix un lloc dins del Dispensari, em semblaria bé. Jo veig que, especialment aquí, a Llagostera, hi ha tres coses ben separades que són: la Creu Roja, l'Hospital i la gent que ara agrupa el Dispensari municipal.

poesia

L'ADÉU A UNS AMICS

*Amb llàgrimes escric aquesta poesia
que ha d'ésser la més bonica de les que fins ara he fet.*

*L'escric tenint el cor ple de dolor
l'ànima plena d'ansia. . .*

*Us recordo amb la vostra bondat,
la vostra alegria i el vostre amor;
i sé quan penso que no us veuré més,
que dintre el cor de tothom que us coneixia
hi haurà un petit racò,
on naixerà aquella
que era la vostra semblança i tota amor.*

*No estic sol en dir-vos adéu,
m'acompanyen els cants dels ocells, la flaire de les flors,
la brisa del mar, l'aire que respirem. . .
tot allò que vosaltres estimàveu
i la vida us ha negut. . .*

*Però sé que algun dia . . .
quan el sol llueixi amb tot el seu resplendor,
els vostres cors s'obriran de nou,
les vostres mans es tornaran juntar i el vostre somriure
serà com un mar de plata que il·luminarà el món.*

*Les llàgrimes em van mullant el paper,
ni el meu cor ni la meua mà són capaços d'escrivre,
no trobo paraules . . . voldria però no puc . . .
us haig de dir adéu . . . adéu amics . . . adéu . . .*

Jaume Riera i Brunsel.

LA NEU

*S'està enfosquint.
El silenci va revivint,
i, poc a poc, les llums es van obrint.*

*Ja és molt de nit
molt fred fa avui
i que bé, que s'està al llit.*

*Enmig del silenci, vivent,
sento les petites volves, que vant
caient,
i sobre el meu teulat, es van seient.*

*Pel matí, tot és blanc, al meu
voltant,
i, les coses, neu, poca o molta em
van portant,
i, tothom poc a poc la anirà suportant.*

*Els més petits les escales van baixant,
i molt rialles, van ballant
i boles de neu fan, tot cantant.*

*Altres fan in ninot, amb neu que s'ha
glaçat.
Li posen un barret, que els hi han
regalat,
i una pastanaga que han trobat.*

*Alguns, amb trineu van baixant.
Mentre que els altres van parlant
i uns, al fons es van barallant.*

LAURA PUIG PRAT

Mobles i Fusteria

RoyBa

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

**ELECTRÒNICS
CODOLAR**

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 --LLAGOSTERA

Conta una vella història que aquella nit, Hamelin s'havia quedat sense rates perquè el flautista les encisava amb la bella melodia de sa flauta, mentre se les enduia muntanyes avall. Però, el que el conte no diu, és que a mig camí parà de bufar, les rates deixaren de seguir-lo i s'endinsaren en el poble més proper: era Llagostera.

L'endemà, a la sortida del sol, hi havia rates i ratolins de tota mida i color en cadascuna de les cases de la part baixa del poble. Es repetia la mateixa història d'Hamelin, però, com que abans les notícies anaven a pas de puça, ningú no en sabia res.

Els crits d'alarma, les protestes i la por no es feren pas esperar, i aquell mateix matí, la desesperació d'un poble reuní tots els habitants a la part alta, vora de l'ajuntament. Duïen torxes i juraven que cremarien la Casa de la Vila amb tothom qui hi havia dins, si el batlle no els treia les rates del damunt. Aquest ho prometé amb llàgrimes de basarda perquè no era pas cap heroi de conte. Tot seguit es posaren a discutir els consellers i la primera autoritat sobre l'estratagema a seguir per vèncer l'enemic. Oblidaren per uns instants que no eren de la mateixa classe social i es posaren a pensar en harmonia. Finalment després de molt xerrar s'aprovà de construir una muralla que voltaria la part alta de la vila on hi havia l'ajuntament, l'església i unes quantes cases, perquè allí encara les rates no hi havien entrat.

I durant tres dies i tres nits les mans dels homes, les dones i els infants s'uniren fins alçar el gran mur que els havia d'emparar. Havien aprofitat les pedres de les parets de les cases i el fang dels horts per aixecar-lo. Però, el poble no respirava tranquil perquè les rates s'hi enfilaven com si fossin sargantanes.

—Les hi tirarem oli roent! —dirien alguns.

—No, que va massa car! —respondria algú altre.

—Fonem les joies i tirem-les-hi!

—Això mateix! —deuria contestar algú que en tenia.

El fet era que hi havia diferents opinions segons els interessos. Cadascú optà per escalfar o fondre allò que no li servia per a res, i així tothom content!

Però tot i després de tirar les grans olles plenes de líquids roents, les rates continuaven avançant. No n'hi havia prou: calia fondre-ho tot. I, entorn de la gran olla de perol (on abans s'hi havien cuit tantes botifarres) s'hi apilonà el poble sencer. La guaitaven amb ulls de recança, però ningú no es decidia a desempellegar-se de res. Fins que la vella més vella i arrugada de tota la vila hi deixà caure l'anell de casada mentre remugava:

—Tants anys... tants anys... Ja era hora! (Es veu que era vídua des de feia molt).

Després d'ella, l'alcalde i les autoritats donaren l'exemple llençant-hi tot allò de valor que duïen al cim; i tot seguit la resta dels vilatans féu el mateix.

Després de les joies fongueren les capçaleres dels llits, els canelobres, els eixos dels carros, els panys de les portes, els llisquets i els claus, les eines i les sivelles de les sabates i dels cinturons. Així ompliren vint olles i set cassoles grosses. Seguidament feren bullir tot l'oli amagatzemat, i quan tot estigué llest deixaren que els suc roents regalimessin per la muralla. D'aquesta feta moriren algunes de les rates, però la majoria sortí disparada com si hagués estat empaitada pel dimoni. I Llagostera es quedà sense rates i amb muralla.

El que no acaben d'esclarir els historiadors del cas és on anaren a parar. Alguns entesos diuen que prengueren el camí cap a Tossa, i en un dels revolts, no podent frenar a temps, es precipitaren pel penya-segat. Uns altres asseguren que arribaren a aquesta vila on produïren la famosa pesta que hom encara recorda.

LA TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT

Ens trobem davant d'un tema molt complex. La nostra intenció és donar-ne una visió general que reculli la gènesi, bases, i la polèmica que ha suscitat dins l'Església. Volem esmentar, també, alguns dels seus representants.

En realitzar aquesta breu exposició del que és i del que representa la Teologia de l'Alliberament, hem cregut oportú adreçar-nos a Mossèn Gabriel Solà, com a representant de l'Església institucional a Llagostera, per tal que ens donés la seva opinió al respecte. Hem aprofitat l'ocasió per fer-li preguntes referents a altres temes i que també creiem interessants publicar.

"Cal dir que la Teologia de l'Alliberament ha sorgit als països del Tercer Món i més concretament a Amèrica Llatina, on les circumstàncies històriques, polítiques i socio-econòmiques són molt difícils. El teòleg cristià a Llatinoamèrica es troba amb una situació d'injustícia, pobresa, agressió i mort (a la llarga llista d'assassinats polítics hi ha una altra llista, més llarga encara, de morts de fam i desnutrició). I és en aquesta situació que el teòleg intenta esbrinar quin ha de ser el comportament del cristià en aquestes circumstàncies.

Així, el teòleg de l'alliberament no es conforma en reduir el sentit de l'Evangeli (que es dirigeix a tots, però especialment als més pobres) al coneixement d'una doctrina, sinó que el vol posar a la pràctica, vol que sigui una realitat, tenint en compte que la pobresa no és una qüestió teòrica sinó que existeix al voltant nostre".

QUÈ ÉS LA TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT?

És una nova forma d'entendre el cristianisme en la seva totalitat, que considera que el cristià té un compromís en el món i que la seva acció s'ha d'orientar cap a l'alliberament integral de l'home, o sigui, espiritual i també social.

ELS ORÍGENS

L'IMPULS DEL CONCILI VATICÀ II

El concili Vaticà II (anys 1962-65, amb el Papa Joan XXIII), va donar una nova forma d'entendre el paper de l'Església dins la societat. Una de les conclusions a les quals va arribar era

la següent: "És necessari que a cada territori socio-cultural es faci una revisió de l'Evangeli per tal d'aplicar-lo correctament a la situació concreta".

Aquest esperit influencià alguns llatinoamericans, els quals donaren forma a un procés que ja s'havia iniciat molt abans: Als anys seixanta bon nombre de bisbes, sacerdots i laics havien pres consciència que la misèria dels països del Tercer Món era conseqüència de l'explotació dels països desenvolupats i que no es podia solucionar amb ajudes sinó amb la creació de noves formes de producció i convivència que acabessin amb el domini imperialista dels països rics. Diversos bisbes llatinoamericans consideraren que l'Església no podia romandre indiferent a les qüestions socio-polítiques i van prendre el compromís social d'opció pels pobres, traduït en resistència als règims repressius, crítica al capitalisme imperialista i ajuda als moviments populars reivindicatius.

Figures destacades van ser els bisbes Hélder Câmara (Brasil) i Manuel Larraín (Xile).

CONFERÈNCIA DE MEDELLÍN (1968)

Projectada durant l'última sessió del Concili Vaticà II, i impulsada per Manuel Larraín, el 1968 se celebrà la II Conferència Episcopal Llatinoamericana (CELAM), a Medellín. Aquí els bisbes llatinoamericans assumeixen el compromís de realitzar l'alliberament dels pobles, pel qual decideixen canviar la seva manera de pensar i de viure. D'aquí va sorgir la teologia de l'alliberament, i el seu principal representant: Gustavo Gutiérrez.

La següent conferència es realitzà a Puebla l'any 1979. Durant el període que va de Medellín a Puebla (11 anys), es va difondre àmpliament l'esperit de Medellín. Al mateix temps que se succeïen els cops d'estat militars, es respirava una creixent opressió amb dures persecucions cap a alguns sectors cristians. Els bisbes havien de triar entre la resistència o la submissió. L'Església és acusada d'impulsar la guerrilla i simpatitzar amb el marxisme. Alguns sectors de la burgesia i clero van pensar que s'havia anat massa lluny i a partir del 1972 la Conferència Episcopal es

va orientar cap a posicions més conservadores.

2.ª CONFERÈNCIA. PUEBLA (1979)

La Conferència de Puebla va ser inaugurada per Joan Pau II i en el seu transcurs es van renovar els compromisos assumits a Medellín.

BASES DE LA TEOLOGIA DE L'ALLIBERAMENT

1.— L'origen de la Teologia de l'Alliberament són les situacions de pobresa i injustícia, les quals constitueixen el gran repte del cristià.

2.— L'opció pels pobres, com a individus i com a classe, pel qual és precís construir una societat nova.

3.— La ruptura amb les teologies que redueixen la praxis cristiana a l'àmbit personal.

4.— El teòleg no renuncia als mètodes de les ciències humanes com la filosofia, sociologia i història.

TEÒLEGS DE L'ALLIBERAMENT

Els més representatius són: G. Gutiérrez, H. Assmann, J.L. Segundo, L. Gera, J.C. Scannone, R. Alves, J.M. Boniono; i més recentment L. Boff, J. Sobrino, I. Ellacuria i C. Boff.

LA REACCIÓ DE L'ESGLÉSIA OFICIAL

A part de l'agressió que ha sofert per part dels règims militars llatinoamericans la Teologia de l'Alliberament ha despertat una forta polèmica dins l'Església institucional. S'ha establert una discussió entre els teòlegs que la consideren ortodoxa, com per exemple Karl Rahner, i els que no l'accepten. Davant d'això el Vaticà ha manifestat la seva opinió, a través d'un document (J. Ratzinger), en el qual s'expressa: "Els teòlegs de l'alliberament redueixen l'Evangeli a un àmbit terrestre, ja que entenen llibertat humana en el sentit polític". El document critica també l'ús dels mètodes marxistes en l'anàlisi de la història, considerant que la lluita de classes genera violència i divideix, fins i tot, la mateixa Església.

Per confeccionar aquesta síntesi hem consultat els següents documents:

"Carta de Karl Rahner sobre la Teologia de l'Alliberament".

"Instrucció sobre la Teologia de l'Alliberament (Ratzinger)".

"Article de C. Floristan".

La revista "Selecciones de teología núm. 92".

Conversa amb Mossèn Gabriel Solà

Mossèn Gabriel ha respost molt amablement a les nostres preguntes

Foto Mercè Carbó

—Com entén aquesta teologia de l'alliberament de la qual tant es parla últimament?

“És una nova interpretació de la Bíblia que es vol aplicar a situacions polítiques. Però, al meu entendre, això és violentar el sentit de la Bíblia”. “A més a més, proposa l'alliberament d'un aspecte però per caure en d'altres manques de llibertat”.

—Quines serien aquestes manques de llibertat?

“Veure la vida purament humana, negant la transcendència al més enllà”.

—A Llatinoamèrica es dona una situació molt concreta: un grup reduït de famílies detecta tot el poder polític i econòmic: totes les terres són d'ells; per altra banda, gran quantitat de gent es mor de gana; en front de tot això l'Església s'ha dividit en l'església dels pobres, que es fonamenta en la teologia de l'alliberament i l'església dels rics, jeràrquica, que segueix les bases del Vaticà. Què opina de tot això?

“Aquesta divisió no és bona. La teologia de l'alliberament es basa en la lluita de classes i el cristianisme no la pot acceptar. No vull pas dir que la injustícia social es pugui aprovar, però no és solució que l'església es posi a favor d'un grup, l'església és per a tothom”.

—Quina seria la solució?

“Formar la gent per tal que les mateixes persones que fan injustícies se n'adonessin i canviessin llur actitud”.

—Però, a Llatinoamèrica, cansats que els matin familiars i amics, han agafat un fusell per lluitar contra Estats Units, com ho veu vostè?

“D'injustícies n'hi ha hagut sempre i no es poden solucionar amb noves injustícies”.

—Potser el problema de l'Església és aquest, que amb la promesa del cel, aquí ens fan acceptar totes les situacions injustes, no creu?

“L'església no les accepta, en tot cas pot tolerar certs mals per evitar-ne d'altres”.

—Amb el fet que hi hagi dos tipus d'església, la dels rics i la dels pobres, no creu que es pot produir un cisma?

“L'església ha de defensar la veritat, i la veritat és l'església. Els cristians no ens hem de qüestionar si aquest és el camí bo, estem en el camí bo; el que ens hem de plantejar és si som fidels a aquest camí”.

—En alguns medis s'acusa el Papa de fer una tasca política a favor d'Estats Units. De fet, tot acte que fa un individu dins una societat és un acte polític, i dir que estem al marge dels esdeveniments polítics és tancar els ulls a la realitat. Com analitza vostè l'actuació del Papa en aquest sentit?

“Als viatges que fa, evita tant com pot posar-se en política. Els seus discursos versen sobre la família, la vida, l'ensenyament, que són les coses bàsiques de la vida. Jo crec que la seva actuació és molt encertada”.

—Amb Pau VI es donà un ample marge de llibertat, per exemple, els capellans podien deixar de ser-ho. No li sembla que el Papa actual és molt més estricte?

“Sí, però em sembla convenient perquè si un capellà es compromet ha de ser per tota la vida”.

—Però, si no se sent amb forces per continuar, no és millor que ho deixi, que no pas ser un mal capellà?

“Tots passem crisis, però si som fidels les superem”.

—Es diu que històricament l'església sempre ha estat a favor dels rics, dels que tenien poder polític i econòmic. Com ho veu vostè?

“Aquesta afirmació per a mi no és vàlida. L'església quan va començar va estar 300 anys sense anar a favor dels rics; era l'església perseguida”.

—Al segle passat les desamortitzacions de Mendizábal van treure de l'església quantitat de possessions. Amb el temps s'han anat enriquint; com analitza el fet que l'església sempre hagi tingut tanta riquesa?

“Com una manifestació de la fe del poble. Tot són regals del poble”.

—Però, i la gent que es mor de gana?

“L'església no és rica, té uns tresors que ha anat acumulant amb el temps, que tenen valor perquè són antics, però no els pot vendre perquè són del poble”.

—Centrant-nos ara en el problema d'Espanya, durant l'època de Franco moria molta gent, en manifestacions, a la presó o per tortures. Llavors, alguns capellans va prendre posició en contra de Franco, com ho veu això?

"Si hi havia un ordre, aquest s'havia de mantenir a costa d'alguns sacrificis."

"De totes maneres, en el sentit polític prefereixo no posar-m'hi. Penso que els capellans hem de servir i recolzar tothom, i hem de fer una denúncia de l'explotació que es pugui fer a les persones".

—Quin tipus de coses denunciaria?

"Els temes que tracta el Papa, el dret a la vida, l'estabilitat del matrimoni, el dret a l'ensenyament".

—Com veu la situació de l'església a Espanya?

"Tal com se la tracta als medis de comunicació, jo diria que és església perseguida".

—No creu que això es deu al fet que l'església es posa en assumptes de política, com per exemple l'avortament, el divorci, etc.?

"L'església té l'obligació de fer-ho, perquè vol defensar la humanitat".

—Què representa per a vostè la figura de Monseñor Escrivà de Balaguer?

"Una riquesa més que té l'església".

—Com definiria l'Opus Dei?

"És una associació de fidels, que ofereix els mitjans per santificar-se, des del lloc de cadascú, des del matrimoni i des del lloc de treball".

—En temps de Franco, molts ministres eren de l'Opus Dei, veritat?

"Sí, perquè una cosa que es recomana dins d'aquesta associació, és el prestigi professional, a fi de servir millor la humanitat".

—A l'entrada de l'església té unes publicacions de Mundo Cristiano, que ens han suggerit la següent pregunta: pertany vostè a l'Opus Dei?

"Sí, però dins l'Opus hi ha diversos grups i jo procuro trobar-hi els mitjans necessaris per ser un bon capellà, i m'ha ajudat molt".

—Quants anys fa que és a Llagostera?

"Fa catorze anys".

—Vostè ha fet xerrades de preparació matrimonial i ha tingut contactes amb grups de joves. Quina és la seva intenció en fer aquestes xerrades?

"Bàsicament ensenyar la doctrina de l'església i preparar el jovent de cares al matrimoni. Malauradament no n'he pogut fer gaires perquè a molts no els interessa".

—Potser molt jovent se n'aparta de l'església perquè està una mica desfasada històricament i segueix amb uns principis de fa segles. Què opina vostè?

"La doctrina de l'església és com les matemàtiques, no canvia. En tot cas pot canviar la manera de presentar-la però el contingut sempre és el mateix".

—Com analitza el fet que cada vegada hi hagi més casaments civils, que la gent s'aparti de l'església i que hi hagi menys ordenacions sacerdotals?

"Passem una crisi forta, és cert. Potser no ens hem sabut adaptar a les circumstàncies. Potser l'església no ha sabut assimilar l'evolució del món. Una de les coses que ha fallat és l'ensenyament als seminaris; els capellans han estat massa informats però poc for-

mats. En canvi, els capellans de la meua edat vam rebre una doctrina estricta però sòlida".

—I què fa l'església per recuperar-se?

"El que fa el Papa, mirar d'agafar un criteri segur, una doctrina segura. Per superar la crisi en hem d'unir tots al Papa".

—No hi ha una clau que diu que si segueixes els teus principis, ferment, fins al final, independentment de l'església, et salves?

"No podem obrir en contra de la nostra consciència, però aquesta consciència l'hem d'educar, i això és el que pretén l'església".

—Com viuen els llagosterencs la qüestió de l'església?

"Un grup amb molt d'amor, i un altre grup amb molt de respecte. A l'església ve gent gran i també gent jove; els pares dels nens es preocupen que facin la comunió. L'única cosa que ha disminuït són els bateigs".

Col·lectiu de Redacció

Foto Mercè Carbó

La Tramuntana a Llagostera

Panoràmica des del mirador de la Plaça del Castell

Foto Vall-Ilosera

De Tramuntana n'hi ha de diferents classes: la que arriba de Roses, la Provençal, etc., però algunes a penes es deixen sentir a la nostra vila, malgrat que a l'Empordà hi bufen de valent. Totes són procedents del nord. La més forta a casa nostra és, la que bufa seguit fins arribar al riu. Roin (França); llavors es transforma en un vent fortíssim i es mou a batzegades. És d'aquesta forma que passa per Llagostera i el seu nom indica clarament el seu origen que és l'altre costat de les muntanyes.

Un dia d'un novembre, a Llagostera, a la posta de sol, quan aquest ja anava davallant sota l'horitzó, feia una Tramuntana d'aquella que no enganya ningú, perquè era molt freda, forta i bufava a batzegades. Era, doncs, de la veritable. Per ser ben identificada, quan arriba sol fer un gros espetec i aquell dia el va fer. Això de la seva denominació, els qui ho saben més bé, són els pagesos, perquè gairebé tot el dia estan al camp treballant i és el lloc més apropiat per sentir-lo amb més claretat.

Però hi ha qui confon la Tramuntana amb el vent del nord. L'autèntica —torno a dir— bufa molt fort, va i ve a trompades, a més a més, el dia sol quedar resplendent i d'una transparència que encanta veure'l. Gairebé cada mes de novembre apareix amb forma fenomenal les desencadena aclaparadorament tal com s'ha dit. És l'avís inevitable que s'acosta l'hivern.

Deu fer aproximadament cinquanta anys, la Tramuntana a Llagostera, en el mes assenyalat, era terrible i solia

fins i tot durar tres setmanes, temps més que suficient per arribar a avorri-la amb menyspreança. Si més no, respirar la Tramuntana és molt sa per a les vies respiratòries. No porta mai cap epidèmia com solen dur els altres vents del sud, i diuen que allà on toca la Tramuntana, la gent és més espavilada. Deu ser perquè fa anar l'esperit més llatí, llis i desembarassa els entrebancs a la ment. No hi ha cap mena de dubte que la Tramuntana, molt sovint a la nostra vila, ha espantat molta gent: s'ha endut teulats, ha tirat parets a terra, ha arrencat plàtans alts com un campanar, etc.

Ara, parlant d'aquell dia que era cap al tard i feia Tramuntana, en haver acabat la feina, vaig pensar que era molt escaient i indicat anar a veure la vista panoràmica magnífica que hi ha dalt el mirador de la plaça de l'església. Vaig agafar la gavardina i la bufanda i vaig anar-hi tot xano-xano. Vaig passar pel carrer de Sant Pere que és estret i a més té les cases que sobresurten més d'alçada al poble. Per altra banda, la paret de l'església de cara nord, rep i conté la gran massa de vent que contínuament arriba, la qual s'esmuny per l'estretor del carrer i com que, a més a més, aquest carrer encara ha de rebre el corrent que li ve de la cruïlla de la costa, llavors, en aquesta configuració edificada s'hi forma una espècie d'embut grandiosos, on hi han de passar simultàniament els dos cabdals de vents, els quals s'esquitllen en avall. Precisament per això, aquest carrer és el més de mal passar i perillós, quan fa Tramuntana molt forta, la

gent sembla que camina esperitada, ja que es solen fer passos endavant i endarrera. Sort hi ha que el carrer és força curt i aviat s'arriba a can Jacob. Un cop allí, hom ja va més assossegat i es pot caminar amb més desimboltura, perquè la Tramuntana ja no té aquell caire impetuós ni tampoc no empeny amb tanta fúria d'envoltament, ja que les cases són més baixes, cosa que permet escampar el vent per l'espai.

Si més no, tot l'esforç i lluita que vaig haver de posar a prova per travessar el carrer de Sant Pere, no va ser en va, ja que l'alegria la vaig tenir en arribar al mirador. És clar que, em vaig cobrir la cara amb la bufanda i cordar tots els botons de la gavardina. Feia un fred que pelava. Aleshores, sí que vaig quedar embadalit en veure aquell bé de Déu de color que tenia el paisatge. El Canigó estava ben nevad, però la neu no es veia blanca, sinó d'un rosat fi i flament que li donava un encant meravellós, insospitat. Fou un plaer indescriptible albirar-lo amb profusió. Era com veure un paradís d'aquells que en diuen terrenals, en el qual hom es converteix en un encisat d'ell. Dona més goig i gust que, fins i tot, el pa i la mel. Malgrat les molèsties que dona sovint la Tramuntana i desgràcies que ha fet inexorablement, és cert que aquell dia, en no voler renunciar a la seva cruïlla, vaig poder gaudir d'unes belleses que tenim a Llagostera incomparables, en aquest sentit, a altres latituds del món!

Josep Vila i Soteres
Novembre del 1984

Utopies pel Socialisme

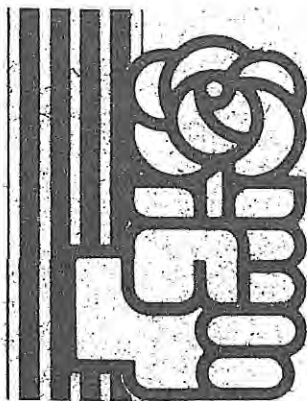
En els inicis de la humanitat, quan la concentració de caçadors es féu necessària per vèncer la força o la lleugeresa dels animals, molt per damunt de l'home indefens, incapaç d'igualar-s'hi, aparegué l'agrupació social.

Més tard, quan aquest home és agricultor i per tant es fa sedentari, la solidaritat és imprescindible per a la defensa i per als grans treballs comunals. Aleshores és quan sorgeixen els caps dirigents que per selecció natural són els més atrevits, els més forçuts o més arterosos.

L'abundància d'aliment i els intervals de descans entre els períodes de la collita i de la sembra, dona temps per dedicar-lo a l'observació. El més intel·ligent descobreix per l'ombra d'un arbre la divisió del dia i arriba a conèixer la millor època per a la sementera. Pels seus coneixements li demanen consells, rep ofrenes, té civada i aliments de sobres, a ell no li cal conrear la terra i així té més temps per observar els fenòmens naturals, sap dividir l'any astronòmic i preveu les crescudes dels rius i les inundacions. Són miracles als ulls ignorants dels altres; cada vegada més savi, esdevé el profeta o el sacerdot.

Els homes amb valors naturals o merescuts personalment, traspassen als fills llurs privilegis endagolant al poble per conservar-los. S'alteren les lleis naturals i brota la injustícia. Apareix la lluita que ja no desapareixerà mai més, entre l'egoisme i tirania d'uns pocs i els drets dels molts. La intel·ligència, el pensament, l'espectacle d'esclaus i senyors, d'expoliats i expoliadors, feix la consciència humana i fa germinar l'humanisme, que a la vegada engendra infinitat d'idearis: uns progressistes i sublims, altres reaccionaris i decadents; uns enlairen l'home al pedestal del pensador, d'altres el fan davallar en el remolí dels dubtes morals, però sempre en tots els temps i en tots els pobles, en el transcurs de la història, han arrelat arreu les idees del lliure pensament, de la transformació revolucionària i progressista de la societat.

Des de temps antics es coneixen idees utòpiques que projecten el somni d'un règim social o estat ideal. Aquestes idees a la recerca d'un segle d'or, d'un paradís per a tots els habitants de la terra, s'han quedat en la història del pensament, però sens dubte han servit per a transicions importants (del feu-

dalisme al capitalisme) i han estat aptes per fundar tota una ciència per a l'evolució política de l'edat moderna.

El propi mot "utopia" que literalment significa "lloc inexistent, imaginari" l'emprà per primera vegada, a principis del segle XVI, l'anglès Tomàs Moro, fundador del socialisme utòpic i autor de UTOPIA, obra escrita l'any 1516. Escriptor, humanista i membre del Parlament anglès, el Lord Canceller T. Moro deixà el càrrec per discrepàncies amb el rei Enric VIII i, per negar-se a reconèixer el rei com a cap de l'Església, fou empresonat i decapicat a la Torre de Londres l'any 1535.

"Utopia" descrivia una illa imaginària, d'una estructura molt diferent a l'existent al·lhores a Anglaterra i qualitativament molt nova. Presentava, entre altres conceptes nous, una idea fonamental: la igualtat social i la renúncia a la propietat privada. Deia: "allà on existeixi la propietat privada és dubtós pugui haver-hi algun dia un correcte i feliç desenvolupament dels afers de l'Estat".

Per demostrar que pot existir una societat sense la propietat privada, fa explicar a l'heroi del llibre, Hythloday, la forma de vida, el treball, l'abastament dels productes i la vida familiar. En aquella illa imaginària, la producció i la distribució era comú, per això els habitants no tenien necessitat de diners. Amb l'or i l'argent feien vaixelles i orinals.

Però, ni en aquest règim social tan avançant, T. Moro prescindia dels esclaus, aquests feien els treballs més dolents i bruts. Eren convertits en esclaus els presoners i els delinqüents, però el fill d'un esclau era un ciutadà lliure. En les relacions familiars l'home

és l'amo, però la dona treballa i té accés a la mateixa instrucció i educació.

El cap de l'Estat és un príncep recolzat per un Senat, el qual, endemés d'ocupar-se dels assumptes administratius, prepara els plans del desenvolupament econòmic i porta els comptes de la producció.

* * *

Una mica més de cent anys després, a Alemanya, l'any 1683, es publica "La Ciutat del Sol", una obra escrita pel frare italià En Tomàs Campanella (1568-1639). Aquest home fou un gran patriota que lluità contra el poder dels espanyols en el sud d'Itàlia i encapçalà una revolta contra ells que fou descoberta. Campanella va ésser empresonat successivament 27 anys en 50 presons diferents. Tretze anys abans de morir el deixaren en llibertat i tement-se un nou empresonament, fugí a França on va morir el 21 de maig del 1639.

A "La Ciutat del Sol" tot era de tots. Homes i dones participaven en el Gran Consell de ciutadans de la república on elegien els funcionaris administratius. Al cap suprem de la Ciutat està hog, l'home més savi i primer sacerdot de la república. Es recolza en tres pilars principals: L'Amor, El Poder i La Saviesa. Encapçala un consell format per tretze funcionaris superiors. Aquest sistema estatal, en molts d'aspectes, tenia quelcom de república aristocràtica estructurada a la manera dels ordres religiosos.

En aquest estat el treball era comú, la jornada no era de sis hores com a l'illa Utopia, sinó de quatre. Tots els ciutadans vivien junts, no existia la monogàmia ni vida familiar concreta, semblant tot plegat a la idea que es té de l'amor lliure. L'educació dels fills era social, entre ambdós sexes existia una igualtat total i rebien idèntica formació i educació. És una obra on es mostren amb claretat les idees del igualitarisme.

Els noms dels francesos Meslier, Morelly i Mably també tenen un racó en la història del socialisme.

Meslier (1664-1729), en la seva obra "Testament", es mostrava amb odi contra la propietat privada i la desigualtat estamental i considerava necessari educar el poble i fer una crida a la lluita insurreccional contra la tirania de la noblesa.

L'any 1775, Morelly publica "El

Codi de la Naturalesa". Descriu una societat mancada d'exploació i desigualtat, assentada en tres elements: El primer, la comunitat de béns llevat dels personals; el segon, proclama funcionaris a tots els ciutadans, tanmateix nodrits per la pròpia societat; i el tercer, declarava obligatori el treball per a tothom segons llurs capacitats, dots i edat. En l'Estat no hi haurien càrrecs electius, ja que a partir dels 50 anys, tots els pares de família serien senadors i governarien per torn.

Mably (1709-1785) considerava que tots els mals venien de la divisió de la societat en classes, en rics i en pobres, s'inspirava en les societats primitives on no existia la propietat i els homes treballaven en comú.

L'evolució, en aquest cas el retrocés a les normes antiquíssimes, s'hauria de fer sense traumes ni lluites, aplicant només lleis sàvies, amb uns governs capaços d'expulsar-se els mals originaris: la desigualtat i la propietat privada. Aquestes lleis reprimarien el luxe, no empararien ni el comerç ni els comerciants i restringirien la propietat...

Amb la marca de la protesta contra la propietat sobre la terra, estan escrites les obres de l'anglès Gerard Winstanley (1609-1652) "La llei de la llibertat exposada en forma de programa o la restauració de legítim sistema de govern" publicada l'any 1652 diu que l'autèntica llibertat republicana consisteix en l'usdefruit lliure de la terra i que la veritable llibertat s'imposa allà on l'home rep de la societat l'aliment i tot el que necessiti per viure. Considerava que el dret del treballador a la possessió de la terra era la condició primordial per un règim just. Precisament en aquesta època es desenrotllen les idees del socialisme anomenat utòpic, que en realitat no arrelen però es radicalitzen en el sentiment d'una revolució popular que no arriba. Homes com G. Barbeuf, Saint-Simon, Faurier, Owen, etc. contribueixen en el progrés del socialisme, justament aquesta paraula "socialisme" la fan servir per primera vegada els owenistes a principis del segle passat.

Robert Owen (1771-1858) va néixer en el poble anglès de Newtown. La intel·ligència, el treball i el coratge fa passar al jove Owen d'aprenent a ésser l'amo d'una fàbrica en el transcurs de 10 anys, i més tard convertir-se en el gerent d'una important empresa tèxtil d'Anglaterra. En el lloc d'empresari va tenir cura de millorar la vida laboral i particular dels seus treballadors. Va reduir la jornada de treball, va suprimir sancions, va proporcionar ha-

bitacles als obrers i va muntar "guarderies" i escoles, convertint la ciutat de New Lanark en una comunitat modelica als ulls dels anglesos.

Owen treballà activament i entestada per una nova legislació laboral que tregués els nens de les fàbriques i reduís a 12 hores la jornada. El 1819 fou aprovat el projecte de llei, però igualit i esguerrat. Decebut pels resultats pràctics assolits, anà davallant de mica en mica cap al socialisme utòpic. En paraules seves: "En substitució del règim de la falsetat, la pobresa i la dissort, ha de venir un dia el règim de la comunitat, o sigui, el del treball social i del consum social. La unitat bàsica d'aquest règim seria la comuna que tindria de 800 a 3.000 membres. La vida comunal s'hauria d'estructurar fonamentalment en el treball col·lectiu i la igualtat de drets i deures dels membres".

La igualtat s'assoliria amb la supressió de totes les diferències socials i de classe, només estaria dividida la societat per edats. Això faria desaparèixer els conflictes entre classes, entre els rics i els pobres. Mitjançant la tècnica es suavitzaria el treball de l'home, la tasca intel·lectual es compaginaria amb el treball manual i el treball a la indústria amb la pagesia. Per a les necessitats vitals, la gent s'abastaria en magatzems socials i cada un agafaria el que precisés.

Poc a poc els grups socials s'escamparien per l'Estat i després a tots els països. Només existiria un sol idioma, un codi de lleis i un sistema administratiu. Així esdevindria que tota la terra fora una gran família.

A aquesta societat s'hi arribaria per mitjà de la propaganda i l'explicació, les quals, creia Owen, portarien la revolució a la consciència de la gent. Tanmateix atorgava un gran paper als governs, renunciant simultàniament al principi de falsetat i transformant paulatinament els òrdres socials tarats.

L'any 1824 en Robert Owen intenta posar en pràctica als EE.UU. la seva visió social. Gairebé es gastà tota la fortuna per comprar un tros de terra i un poblet. Amb 800 "socialistes" seguidors de les seves idees, organitzaren una "comuna" que anomenaren la Nova Alemanya. El poc aturador per passar de la distribució segons el treball a la plena igualtat, fou el motiu pel qual fracassà l'experiment. Al cap de dos anys, la Nova Alemanya deixà d'existir. De totes maneres les idees d'Owen arrelaren en el món obrer de l'època. Es fundaren clubs, cooperatives i societats de producció.

És evident que la relació de pensadors que d'una o altra manera han estat preocupats per les reformes de les relacions humanes, és nombrosa i no s'esgota en els personatges que hem representat aquí. Des dels primers utòpics fins al socialisme científic de Karl Marx en trobaríem una legió que, amb noves idees i amb nous problemes socials raonen els pensaments dels pobles junt amb les lluites dels camperols contra el feudalisme, la dels treballadors urbans, la revolució francesa i l'egoisme i crueltat de la revolució industrial anglesa.

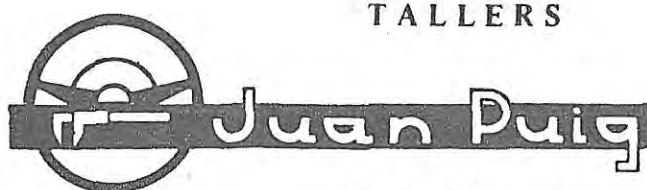
El món actual no és el paradís que ells somiaven, inclús avui, se'ls escuirien de nou les consciències en contemplar la diferència brutal entre els països rics i els pobres, el racisme, la buidor interessada de les paraules celestials hipòcrites, la fam i la disbauxa de l'armamentisme. Però també és cert que moltes de les idees o fantasies assimilades, evolucionades o reeixides, formen el patrimoni d'una humanitat a la recerca d'un nou ordre social. Experiències de socialisme pur, es viuen avui com a continuadores d'aquelles organitzacions que —entre la boira— ells pressentien ("kibutz" israelians i "koljosses" russos), i malgrat no haver-se complert, en certa manera, el progrés i la germanor que anunciaven, sí es pot dir que llur imaginació ha servit per encadenar uns pensaments que han portat a l'establiment de noves societats i en definitiva una altra passa del progrés humà.

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Casos de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS **JAPIC**

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de
Llagostera a Girona, a Barcelona

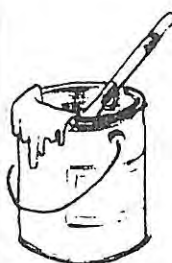
Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 - telèfon 83 04 56

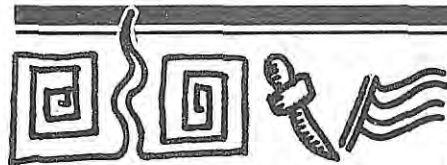
llagostera

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

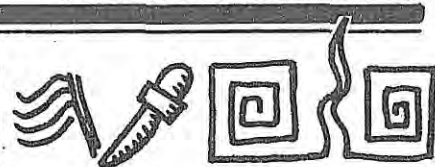
Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

Núm. 9

DE L'ALFONS I "EL CAST" A JAUME I

ANY - 1162 - Mor Ramon Berenguer IV. Llagostera passa, amb totes les prerrogatives, a la Corona i es troba assenyalat com a lloc Reial fins l'any 1288.

Una butlla del Papa Alexandre III confirma la propietat de Can Prats de Mata als Benedictins de Sant Feliu, junt amb altres propietats de Cassà, Fanals, Pelràs i els Alous de SPENEDAT: Panedes i Romanyà.

Aquest Berenguer l'anomenaven "El Sant". Va fundar, al 1150, el Monestir de Poblet i, amb l'ajut del Gran Senescal Guillem Ramon de Montcada, el Monestir de Valldaura, antecessor del de Santes Creus.

ANY - 1187 - Llagostera estava regentada per un encarregat del rei Alfons I "el Cast", successor de Ramon Berenguer IV, i alguns prohoms de la població. A la plaça del Castell s'hi venien esclaus presoners de guerra. El Monestir de Ripoll concedeix Carta Pobra a Tossa, facultant els veïns per edificar, dins i fora de les muralles, mitjançant el tribut anual d'una gallina. També per al conreu de les terres pagaven Censos, Terços, Dècimes, Tasques i Foriscapis, i els pescadors, els Delmes del peix pescat a tota la costa.

ANY - 1194 - El Castell de Calonge estava regentat per en RAMON DE SOLIUS. El de Sant Iscle de Vidreres, que fou Centre de la gran Batllia del Cabrera, va ésser concedit pel Sobirà al Vescomte Pons III de Cabrera.

L'any 1241, el castell fou cedit als Templers; el 1370 fou Feude Reial; el 1485 va estar ocupat pels Remenses i al final va ésser propietat dels Medinaceli.

Dins el Castell de Sant Iscle existia una església avui desapareguda, dedicada al Sant i a la seva germana. L'any 1143 a Vidreres es construí una altra església romànica anomenada de Santa Maria de Vitraris, avui enterrada sota l'actua la qual es va aixecar l'any 1810.

ANY - 1196 - El rei Alfons, en testament, dona les rendes d'algunes propietats que tenia a Llagostera i a Panedes al Monestir de Sant Feliu de Guíxols a canvi d'aniversaris per a la seva

ànima. Però la Vila i el Castell de Llagostera continuaren éssent de domini Reial amb el rei Pere I i Jaume I, fill i nét d'Alfons, respectivament.

En aquesta data fou elaborat a Girona el cèlebre Tapís de la Creació.

A Catalunya va haver-hi una gran epidèmia i molta fam. Els Nobles esporuguits, marxaren a les muntanyes i els més rics a Aragó.

Un gran Plet entre la Seu de Girona i el Monestir de Sant Feliu de Guíxols acabà concedint al Monestir, el Molí de la Lixarda, prop del Mas Aroles (El Remei).

ANY - 1208 - Berenguer de Palol va vendre a Alemany d'Aiguaviva (que fou més tard Bisbe de Girona) els drets que tenia a Santa Cristina d'Aro, Fanals, Sant Feliu i el Castell de Roca de Solius, respectant però els drets que tenia l'església de Sant Feliu de Guíxols. Aquest document està firmat pel Bisbe de Girona i l'Arquebisbe de Tarragona.

ANY - 1210 - Els Mulsumans del Mogreb junt amb els de l'Andalus atacaren totes les costes catalanes, destruint molts castells, apoderant-se de riqueses i provisions. En represàlia, els catalans feren el mateix a les costes de València amb el Rei Pere I, que estava casat amb Maria de Montpel·lier i foren pares de Jaume I.

Pere I lluità contra els sarraïns en tots els terrents. Ajudà al rei de Castella a reconquerir Madrid dels moros; s'enemistà amb el rei de França per les terres del Rosselló i també amb el Papa de Roma per la simpatia que tenia Pere per la Religió CATARA que des de Toledo predicava l'adopcionisme. Al final, morí a la Batalla de Muret a mans de Simó de Montfort, General de les forces franceses delegades del Papa amb el nom de CREUADA.

ANY - 1213 - Jaume I, anomenat "El Conqueridor", va ésser coronat rei de Catalunya i Aragó, heretant tots els dominis del seu pare. Entre els més petits hi havia la Vila i Castell de Llagostera.

El nomenament fou molt discutit però, al final, amb el suport dels Cardona, els Rocabertí, els Montcada, els Creixell, els Sanç i els Montrodon, va aconseguir l'aprovació sota la tutela del Cardenal Pere, legat del Papa Innocenci III.

Na Maria de Montpel·lier, mare de Jaume I i vídua de Pere, va venir en

peregrinatge a Sant Grau, portant les relíquies del Sant des de França.

ANY - 1223 - La Noblesa Catalana i l'Aragonesa no estava del tot conforme amb el nomenament de Jaume I, però ell, amb molt d'enginy i diplomàcia, els va convèncer.

En aquell temps feudal, la majoria de les persones estaven sotmeses a uns pocs senyors a qui havien d'obeir i servir. Els poderosos disposaven dels seus servents, dones i fills, com esclaus, inclús podien matar-los sense judici.

Procedent del Nord d'Europa començà a introduir-se a Catalunya el nou estil GÒTIC i es començà a Barcelona l'església de Santa Caterina, i a Girona una ampliació de l'antiga Catedral.

ANY - 1225 - Jaume I, casat amb Elionor de Castella, va demanar col·laboració a Girona i altres poblacions per a la conquesta de Mallorca i més tard per a la de València.

L'Abat de Sant Feliu, Benet, ofereix per a la conquesta de Mallorca: cinc cavallers armats, cent-setanta homes i alguns mariners.

El poble de Llagostera segurament aportaria alguns homes ja que estava sota la jurisdicció reial. Del poble de Cassà es té notícia que entre altra gent va anar-hi el joglar PETRUS que dirigia els cantors que anaren amb els expedicionaris.

ANY - 1229 - Al setembre, els Estols de Jaume I sortiren de Salou (Tarragona) amb 150 vaixells i 20.000 homes. Al cap de tres mesos Mallorca estava conquerida. Les embarcacions foren construïdes a les dressanes de la costa, des de Palamós fins a Barcelona.

ANY - 1232 - El Rei, en recompensa, el dotze d'abril concedeix uns importants Privilegis a la Ciutat de Girona. Al Monestir de Sant Feliu de Guíxols els concedeix molts drets, Alous i propietats a Mallorca, i nombra Bisbe de les illes a L'Abat Benet.

El poble de Llagostera, l'eleva a VILA i funda l'important BATLLIA de Llagostera, Caldes i Caulés, nomenant com a BATLLE un tal ALBERTÍ, probablement l'iniciador de la família Albertí de la Torre.

Emili Soler i Vicens,
col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

opinió..opinió..opinió

Sobre la «L.O.D.E.»

(i 2)

Amics del Col·lectiu:

Sembla que fins que arribi la publicació de la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei Orgànica del Dret a l'Educació (L.O.D.E.), haurà de passar encara un temps. El fet que es retardi durant uns mesos aquesta sentència es degut, segons "ABC", a que la Llei Educativa és molt complexa i a què, endemés, el Tribunal Constitucional té molt de treball acumulat. Segons les mateixes fonts, experts juríds i magistrats es troben amb certes ambigüitats jurídiques en diferents capítols de la LODE. Opinen que segons el color del Govern aquesta Llei podria tenir diferents aplicacions sense que fos necessària una modificació substancial. Potser per això l'actual Govern, i en el seu nom el Ministre d'Educació, Maravall, està disposat a mantenir negociacions amb l'Església en matèria d'ensenyament.

Malgrat el que he exposat, us vull reproduir en síntesi el que entenc que la Llei vol aconseguir en els aspectes de gratuïtat i obligatorietat, en el d'igualtat d'oportunitats i en la de llibertat d'elecció de Centre.

L'obligatorietat de l'ensenyament bàsic, que sols es pot exigir quan s'ofereix a cada nen i nena un lloc escolar digne, semblà que hi ha possibilitats reals que es pugui portar a terme, encara que amb certes limitacions. La xarxa d'escoles que hi ha avui en funcionament (públiques i privades subvencionades al 100 per cent) permet oferir un lloc escolar a cada nen, tot i que no sempre aquest lloc reuneix les condicions ideals en quant a mitjans materials, humans o econòmics que tots desitjaríem. El lloc escolar pel nen hi és, però no sempre aquest lloc escolar coincideix amb el que la família de l'alumne voldria escollir. Un exemple: Els nens o nenes que viuen en un poble aïllat, com tants n'hi ha a les nostres comarques, sols poden disposar de la plaça que els ofereix l'escola rural de la seva localitat. Aquests nenes tenen poques possibilitats d'elecció de centre. Però el problema de la manca de possibilitats d'elecció d'escola també el pateixen els de les ciutats grans. A Bar-

celona, per exemple, de cada tres nens sols un té la possibilitat de triar el seu lloc en una escola pública. Els altres dos, hauran d'anar per força a un centre privat.

Sols la gratuïtat en els diferents tipus de centres ens portarà a la possibilitat de la igualtat d'oportunitats, —aquella idea utòpica d'aconseguir com a meta final que tots els nens siguin iguals a l'hora de tenir accés a la cultura, independentment de la llar a on han nascut, dels mitjans econòmics que disposa la seva família, i, de l'ambient que l'envolta—, i a la llibertat d'elecció aquella escola que els pares creguin més adient per als seus fills, d'acord amb les seves conviccions.

La gratuïtat és un ideal que qualsevol pot compartir. El problema real a l'hora de fer-la possible és que l'Estat té uns recursos limitats per dedicar a l'educació. En haver d'atendre moltes altres necessitats, per força, en educació s'ha d'establir un ordre de prioritats. Es pot portar a terme la gratuïtat en el nivell d'ensenyament obligatori (EGB) consignant les quantitats necessàries en els pressupostos generals de l'Estat, que aquest any s'han incrementat notablement. (El capítol dedicat a finançar els centres privats acollits al règim de subvencions té per al proper any un increment d'un 30 per cent). L'Estat ofereix endemés gratuïtat en els nivells de Preescolar i ensenyaments mitjans (F.P. i B.U.P.) de tots els seus centres. A Llagostera l'oferta de llocs escolars gratuïts, en EGB, cobreix sobradament les necessitats de la població. Entre els dos centres (Públic i Privat subvencionat) es poden atendre a 800 alumnes d'EGB. El pressupost de l'Estat, que no arriba fins allà on voldríem, en matèria de serveis socials intenta donar més a qui menys té, per tal de redistribuir les rendes.

La LODE, a través del que podríem anomenar ESCOLA PARTICIPATIVA, vol aconseguir que pares, professors, alumnes i tots els sectors afectats puguin, efectivament, fer la seva aportació al món educatiu. Que la defensa dels respectius interessos sigui real. Que no passí com abans en què associacions de pares, de professors, sindicats, consells de Centre, Ajuntaments... etc., poc tenien a fer-hi davant els diferents grups de pressió que, en el Mi-

nisteri, aconsegueixen els seus objectius particulars per damunt d'altres que eren generals i que per tant afectaven a la majoria.

La creació del CONSELL ESCOLAR d'Estat ens permet fer realitat aquell punt de la Constitució que diu: "Els poders públics garantitzen el dret a l'Educació, mitjançant una programació general de l'ensenyament, amb la participació efectiva de tots els sectors afectats i la creació de centres docents". Aquest Consell d'Estat, serà consultat preceptivament. Les queixes que, amb raó, moltes vegades formulaven diferents sectors que no eren consultats sobre determinades decisions o reformes, no tindran raó de ser en poder-se pronunciar a pròpia iniciativa sobre qüestions relatives a l'ensenyament. A la nostra GENERALITAT li correspondrà establir el seu Consell Escolar per garantir la participació dels sectors afectats en la programació de l'ensenyament a Catalunya.

La LODE fa real, autèntica i efectiva, la participació de la Comunitat escolar a tots els centres, públics o privats, sostinguts amb diners de l'Estat. El principi constitucional que diu "els components de la comunitat escolar intervindran en el control, i gestió de tots els centres sostinguts amb diners públics", està en l'esperit de la Llei. I aquesta participació arriba inclús a introduir a representants dels escolars tant en els òrgans de gestió del Centre, com més enllà d'aquest.

Sembla que la Llei hauria de donar continuïtat al consens assolit en l'elaboració de la Constitució. L'esquerra va fer concessions en acceptar que en la Constitució no s'incorporés la seva idea tradicional d'ensenyament estatal. Va acceptar també l'ensenyament de la religió a l'escola pública, la creació de centres privats ajudats per l'Estat en el seu funcionament... etc. La dreta també va fer concessions en acceptar que hi hagués intervenció de la comunitat escolar en els centres privats que rebessin diners de l'Estat, que hi hagués llibertat de càtedra, que es garantís la llibertat de consciència dels ciutadans juntament amb la no confessionalitat de l'Estat, etc.

Ara, en sortir la LODE, resulta que tot allò pactat i fet per consens es posat en tela de judici. I, certament, es sorprenent que una Llei que es fruit de la més serena convicció, que no té ni un pèl d'improvització, que fa possible, avui, el finançament de l'ensenyament privat amb els diners públics en quantia molt més elevada que a països com els EE. UU., Canadà, Suècia, Alemanya o Itàlia, que ha estat aprovada pel Parlament que representa al poble, que possibilita la continuïtat del diàleg que mantenen Església i Estat, que, en definitiva, fa que l'Estat assumeixi la seva responsabilitat d'atendre el DRET A L'EDUCACIÓ DE TOTS PER IGUAL, arribi a plantejar conflictes.

Hem doncs de sospitar una intencionalitat partidista desconeguda per la gent que va de bona fe? —No ho sé. El que sí sé és que aquestes manifestacions que es produeixen no van contra la LODE. Inclús els organitzadors de la manifestació a Madrid, el mes de novembre passat, així ho digueren.

Van contra la política educativa del Govern? —Sí és així, que diguin contra què. El Ministre no es cansa de repetir que està disposat al diàleg per tal de millorar la situació de l'educació a Espanya.

Van contra la política de subvencions? —Encara s'entén menys perquè aquestes s'han incrementat dels 78.000 milions de ptes. fins a més de 107.000 milions en un any.

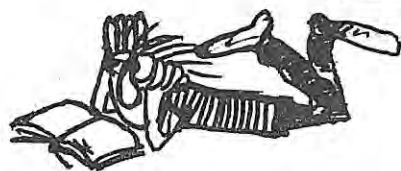
És perquè el Ministre ha fet tancar escoles que rebien diners de l'Estat com a subvenció, sense que tinguessin alumnes matriculats? —Seria ridícul.

Potser perquè s'han expedientat algunes escoles privades que cobraven als pares quantitats no autoritzades? —No ho crec.

Per què, doncs? —Francament, no puc endevinar-ho.

I, està clar, mentre no em demostris algú que jo estic equivocat, hauré de continuar creient que tot allò que intenti incrementar al màxim l'equitat, la justícia i la igualtat d'oportunitats és cosa bona, i la LODE, creieu-me, ho vol fer realitat. És per això que, acceptant d'antuvi el que resolguí el Tribunal Constitucional sobre la Llei, jo haig de continuar proclamant el meu recolzament a la LODE.

Joan D.

"L'ARTAU"

Quan tenia vuit anys, un dels meus millors amics era l'Artau, que ja passava dels cinquanta. Ni els companys d'estudi: l'Alfons, l'Enric, en Mascort, ni els veïns, en Ramon de "can quaranta", en Sagué de can Romaguera, en Parrussa, que eren de la meua edat, no em simpatitzaven tant, perquè amb ells jo no disfrutava com amb l'amic Artau, el qual es dedicava a adreçar moles, pels volts del 1908, quan cada casa del poble era una fàbrica de taps de suro.

L'Artau pulçava i fumava caliqueños, que li produïen una fortor de tabac repugnant; fora d'això era simpàtic, vestia bé, com els tapers que es distingien d'altres oficis, i sobretot de la gent de pagès, portava bigoti i perilla, o millor dit "mosca" com si fos un poeta romàntic. Venia cada dia a casa —teníem taverna— a "fer" la copeta d'aiguardent, portant-me sovint algun llamí en forma de caramels, xocolata, turrans, galetes, figues seques o fruita de temps; però no era això el que més m'entusiasmava d'ell, sinó aquelles sortides que solíem fer a pescar o a agafar ocells, anar a buscar cargols o bolets, granotes o espàrrecs, o... el que fos, segons el temps i la temporada de l'any.

Ja al matí, m'avisava en passar; per això la mare, en sentir que s'atençava bo i cridant, fent brincar sobre la taula de marbre la seva púa d'acer... mentre deia: "el toc, Pepa", (que volia dir la copeta o els cinc cèntims d'aiguardent), em cridava: —Ves, que tens aquí el teu "amigo", i jo hi anava diligent a parlar amb confiança de les nostres sortides, que per a mi eren com vertaderes aventures; sobretot durant els dies de vacances de l'estudi, ja que a casa no toleraven que fes "rodó", per la resta, per anar amb l'Artau jo tenia "carta blanca".

Ell posseïa tots els aparells necessaris per maniobrar sobre la caça, la pesca, l'excursió, o sigui enfiles; barbols, ams, celebralls, cistelles, escopeta, esteles, balletes, reclams, filats, gàvies, puntarres, garfis, fitòres, i sabia parlar-ho en els llocs i amb les maneres adequades per a cada cosa. Feia agra-

nalls amb barraca, posant les esteles al seu punt, com en els bassols de la riera a l'estiu per agafar els ocells que hi acudien assedagats. També anàvem embarracats amb l'escopeta, pel que podríem dir-ne caça major, o sigui pels tudons, merles, esquiroles, gaigs, conills, perdius, tòrtors, llebres...

Encara recordo quan solíem parar les enfiles en una gorga, més avall de Can Galceran, en la que en aquells temps hi havia bona gruixa d'aigua. Paràvem les enfiles en silenci, amb molt de compte, atravesant-les amb una perxa o canya llarga, perquè quedessin esteles a banda i banda de l'ampolla riera; aleshores ens assentàvem al marge, damunt de l'herba i sota d'un freixer gruixut i rugós... Jo, impacient, volia veure els suros com es movien; l'Artau posava més atenció en mi que qualsevol altra cosa, perquè de peix ell no en menjava gaire, i es divertia amb el meu divertiment. Jo m'aixecava cop i recop dient amb entusiasme: —Hi ha un suro que es velluga!... ara dos, ja n'hi ha dos!... tres... —Xist!... vina, no t'esveris, que en farem una bona pael·lada —em deia joïós. A vegades, trèiem les enfiles i el peix agafat, i les tornàvem a parar més amunt o més avall; i a l'últim solíem burjar i fer fressa amb rocs; tot perquè els peixos fugissin d'una banda a l'altra i es topessin amb l'enfila.

Si l'aigua era massa neta, era convenient remanar a prop de l'enfila, perquè no veiessin tant les malles. Barbos i llises, granotes i fins alguna anguila, com les sabíem agafar!... Alguna vegada, fins n'havíem fet mig cabaç!

Sigui com vulgui, aquelles estones amb l'Artau eren per a mi tan delicioses, tan emotives i emocionants, que ara, a l'edat de vuitanta cinc anys, encara les recordo com si fos avui.

El bon amic Artau va disfrutar amb la meua innocència, joventut i entusiasme; però a mi m'ha deixat un bell record d'aquelles jornades que no tornen ni s'esborraran mai més.

Josep Calvet

opinió... opinió... opinió... opinió...

Anecdótica dedicatoria

"De cómo una pareja de Guardias Civiles de Llagostera devolvió la tranquilidad al Caudillo y a sus acompañantes"

Con crespones negros en la bandera y en los corazones de muchas familias de guardias civiles, un año más celebramos la tradicional festividad de la Virgen del Pilar, excelsa Patrona del Benemérito Cuerpo de la Guardia Civil en Llagostera. Por tan señalado motivo y con la venia de los lectores es mideseo dedicar este humilde trabajo a los compañeros de dicho Cuerpo que se hallan en activo, a los ausentes que no pueden celebrarla con nosotros y a todas las viudas y huérfanos, que tendran en sus hogares el vacío de aquel esposo y padre, a quien una muerte traidora segó la vida.

He consumido muchos años de mi axarosa vida prestando servicio en el citado Cuerpo, algunos en este Puesto de Llagostera, incluido hoy en esa fatídica lista de condenados a la extinción en la provincia de Gerona. Esa desafortunada y malévola disposición, me hace pensar en que otra furiosa tempestad, amenaza la supervivencia de la Guardia Civil. No sería la primera ni será la última vez que intentan triturarla, pero siempre ha brotado de sus cenizas como el ave Fénix, por la sencilla razón de que sus detractores y demoleedores, no encontraron otra fuerza más idónea para adaptarla a toda clase de servicios y que gozara de la confianza y el aprecio del pueblo. Al mismo tiempo reúne las condiciones del fuego, porque todos le huyen y le temen, pero necesitan tener cerca su apoyo y su calor; un calor que devuelve al cuerpo la serenidad y la confianza, cuando se ve libre del peligro que le acecha.

Eliminar así, por las buenas, el Puesto de Llagostera, sería hacer el juego a los delincuentes al dejar incontrolado un importante nudo de comunicaciones por carretera y la demarcación desamparada e indefensa contra las "razzias" de bandas armadas y cuatrerros que proliferan como las ratas.

Por un exceso de celo en los servicios encomendados, muchos guardias civiles, han perdido la vida y algunos personajes, por razón de su cargo, deberían saber que, para realizar un servicio o un trabajo extremadamente peligroso, si no se emplea una enorme fuerza de voluntad, un exceso de celo y un gran amor al oficio, muy poco o nada se hace.

Desde su fundación por el Duque de Ahumada en el año 1844, el Cuerpo de la Guardia Civil ha sido atacado, desprestigiado y calumniado, pero su indomable espíritu y su capacidad de resistencia contra los sufrimientos y las injusticias, han logrado que esa oleada de vituperios se estrellase contra esa muralla rocosa, dispuesta siempre a defender el orden, la Ley y la Patria, contra toda clase de enemigos.

Los amigos de la verdadera Historia, y los que hayan visto en la televisión esas historietas de revoluciones pasadas, pronunciamientos y otros graves sucesos que llevaron a España a la ruina, se habrán dado cuenta de que en todos los movimientos se distingue la típica silueta del Guardia Civil, luchando para imponer el orden en medio del tumulto, regando muchas veces con su sangre, las calles de los pueblos y los campos de nuestra Nación, que se consumía en luchas fratricidas.

Estoy seguro que muchos no me creerán si les digo que a raíz de la guerra civil española, el Cuerpo de la Guardia Civil se vio afectado por una desafortunada reforma plasmada en la Ley de 15 de Marzo de 1940, que lesionó e hirió sentimientos en la Corporación, cuyas heridas aún no han cicatrizado a pesar de las chapuzas realizadas por Don Camilo y sus asesores del Estado Mayor de la Dirección General del Cuerpo.

Fuimos muchos los que sufrimos sus drásticas y descabelladas disposiciones al ser degradados a la situación de soldados, con un sueldo de hambre

y unas miserables viviendas como las de Llagostera; pero no por eso dejaron nunca —antes y ahora— de solicitar sus servicios de escolta y protección, sirviendo de escuderos para sus preciosas vidas.

Con deshumanizados decretos y la miseria, intentaron mantener la disciplina y la moralidad sin haber leído el Reglamento, haciendo responsables a los guardias de los fracasos, cuando habían cumplido bien y fielmente las órdenes de sus superiores: "Será prudente sin debilidad, firme sin violencia y político sin bajeza". Pero donde la política anda por los suelos como las culebras, ¿quién es el guapo que no se arrastra?

Entre políticos ambiciosos y sedientos de poder por un lado y generales golpistas por otro, la Guardia Civil siempre ha caído en las redes de uno u otro bando; o de los dos a la vez, como en la guerra civil, que los había en los dos frentes, porque los mandos sin escolta se sienten acomplejados y los molinos de viento les parecen gigantes.

Esto me trae a la memoria una anécdota muy graciosa, cuyo origen fue una visita que el entonces Jefe del Estado, Generalísimo Franco, realizó a Sant Feliu de Guíxols y S'Agaró, el día 20 de Octubre de 1957, durante unas cortas vacaciones que pasaba en el palacio de Pedralbes de Barcelona y que tocó de refilón a Llagostera.

Para el servicio de protección no podía faltar la Guardia Civil de este Puesto, que acudía a todas partes y aquel día se hallaba en el paso a nivel de Panedas, esperando el regreso de la comitiva mediada la tarde. Como si los hados quisieran gastar una broma a los ilustres viajeros, entre los que se hallaban además del general Franco, el vicepresidente Muñoz Grande, el Capitán General de la Región Don Pablo Martín Alonso y varios ministros con otras Autoridades, todo fue llegar el primer vehículo de la escolta como la Rosario cerrar la barrera y dejar encajonados a los principales gobernantes de la Nación.

Sorprendidos por tan inesperada retención, en un propicio lugar para un atentado preparado de antemano, ponen la sirena en funcionamiento y con ello en estado de alerta y prevención a la escolta personal del Generalísimo, que se lanzó de los vehículos a la velo-

...opinió...

ciudad del relámpago, con el fin de tomar posiciones defensivas en caso de agresión. Pero antes de haber transcurrido cinco minutos se presentaba en dicho lugar, una pareja de guardias civiles de este puesto de Llagostera, que sólo con el brillo de sus tricornos, devolvió la tranquilidad a tan ilustres viajeros.

De aquella particular acció tomò buena nota el Capitán General de la Región, que lo era entonces Don Pablo Martín Alonso que, al ser promovido al poco tiempo para Director General del Cuerpo, propuso y fue aprobado un aumento para las clases de tropa, o sea, guardias, del cien por cien de sus exigüos salarios, lo que fue un balón de oxígeno para respirar.

Mientras sucedían estos detalles, subía la cuesta el pequeño y añorado CARRILET, bufando y silbando como un Patufet, mofándose de todos aquellos encopetados señores y de su insignificante poderío.

Meses después corrió el rumor, más tarde confirmado, de que nada más llegar al palacio de Pedralbes, el general Franco mandó reunir a los ministros del Gobierno, presidido por el Teniente General Don Agustín Muñoz Grande y, en la misma reunión, fue aprobada la supresión del citado paso a nivel de Panedas y la construcción de ese flamante viaducto, por el que ustedes pasan muchas veces para ir a retozar a las playas.

Esta y muchas más, fueron las obras de enorme interés social y económico que la tan denostada dictadura franquista, ha realizado durante los años que han convertido a la capital de Gerona en ciudad, y a la provincia en una de las más industrializadas y prósperas de España. Debemos tener, por consiguiente, mucho cuidado con lo que se habla y escriben los pseudo-historiadores y desmitificadores de la Historia de España y de sus gobernantes de todas las épocas, por la sencilla razón de que los hombres desaparecen pero las obras perduran, aunque se les cambie de nombre y de escudo como ocurre constantemente.

Siguiendo por ese camino, puede llegar el día en que se editen los libros de texto para los estudios normales, atribuyendo la construcción de tales obras a los romanos, fenicios y teutones.

F. Ramos Díaz

«En el Col·legi Ntra. Sra. del Carme es crieu lleons»

«Campanya de cria de lleons»

Hola, amics lectors! Com jo, sou uns bojos per la lectura. No sé pas com vosaltres us hi heu aficionat, però jo, ho vaig fer gràcies a la revista J20.

Tot començà quan els de la classe volíem criar lleons; però fou un malentès, un malentès gens lamentable. Es tractava d'un llançament a la lectura, gràcies a un concurs d'eslògans que estava organitzat per l'anterior revista l'any 1982.

Després d'una disputada i emocionant final, en la qual participaren tots els nens d'Espanya, s'elegí... SI VOLS AVENTURA, LLANÇA'T A LA LECTURA! Molt apassionant, veritat?

A la meua escola, ens ho agafàrem molt seriosament i tot seguit ens proposàrem fer un fitxer amb els llibres que cada un de nosaltres llegís. Fou impressionant com es va començar a emplenar aquell fitxer; algun dels meus companys ja ha llegit trenta llibres.

Per completar la nostra afició a la lectura, fa poc anàrem a la Biblioteca Municipal. Aquestes visites estaven organitzades pel Departament de Cultura de l'Ajuntament del nostre poble.

Hi assistíem cada dia un curs, però hagueren d'estar interrompudes durant uns dies per la neu.

Al dia següent, el tema que tractàrem al col·legi fou la manera de completar la nostra cria de lleons, en aquesta última etapa de 8.º. Inspirats per la professora decidírem fer-ho llegint llibres de literatura. Cada noi faria conèixer als altres companys el llibre elegit, l'autor i el moviment al qual pertany mitjançant un treball exposat després davant la classe.

Gràcies a la lectura, el nivell del curs ha pujat quant a redacció i comprensió lectora; i amb els llibres, llençem fora l'avorriment d'algunes estones.

AIXÍ AMICS QUE, ÀNIM I A LA CRIA DE LLEONS!!

M.ª Teresa Gurnés Celis
Col. Ntra. Sra. del Carme
8.º nivell - Llagostera

JO COMPRO, JO VENC

* Venc VESPINO en bon estat. Preu interessant.

RAÓ: Joan - Tel. 83 05 30

* En J. busca noia cilíndrica per rodar però que no sigui rodadora ni escrupulosa. Pecar únicament en la intimitat.

RAÓ: La Redacció.

opinió... opinió... opinió... opinió...

Antiterrorisme o terrorisme d'estat

Com apuntava molt bé Rafael Gómez recentment, en el diari *Libertación*, la majoria de la gent ha quedat sorpresa amb la publicació de la nova "Llei antiterrorista" ja que, en realitat, tothom estava convençut que, a l'Estat espanyol, sempre havia existit.

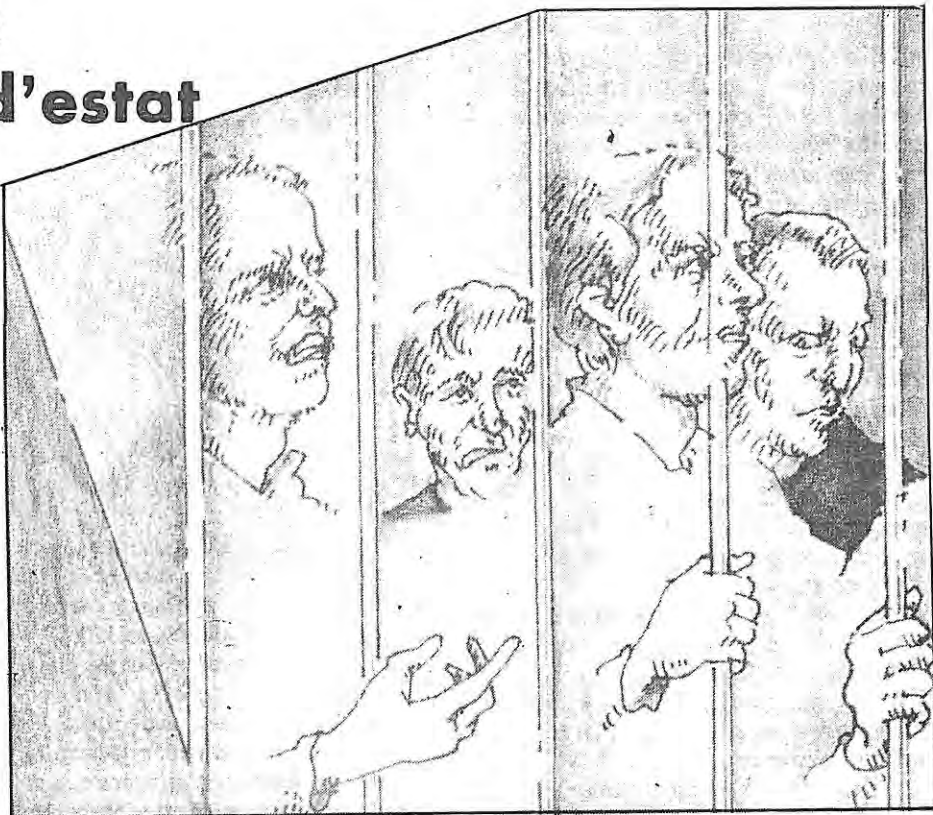
Si no que ho preguntin als milers de persones que reben cada any la visita inesperada de la Guàrdia Civil o de la Policia Nacional, per aplicar-los aquesta llei. Algunes reben aquestes visites més d'una vegada al cap de l'any, sobretot a Euskadi.

La "Llei antiterrorista", segons sembla, va ésser un invent d'en Franco i va suposar, en el seu moment, una veritable reforma, car es van poder suprimir els temporals estats d'excepció per un que durà sempre.

Després de la mort del general, els seus successors l'han anat ampliant. D'aquesta manera poden sufrir les conseqüències d'aquesta llei: primer els que s'oposaven al règim amb les armes, després els qui els acollien a casa seva o els qui es manifestaven o cridaven al seu favor, i ara, als qui parlen o escriuen no condemnant els qui s'oposen al règim amb les armes a la mà, els acusen de fer "apologia del terrorisme". És a dir, ja no n'hi ha prou amb ésser neutral, s'ha d'estar forçosament en contra.

Ara, els del GAL són cas a part!, són patriotes!: qui mati un terrorista rebrà una medalla i fins i tot diners. Ben mirat, aquesta llei, més que intentar acabar amb els grups terroristes, sol tenir un fonament: eliminar els entrebancs legals per així poder perseguir i agafar tota persona que s'oposi al règim, això inclou intervenir telèfons, obrir correspondències o bé entrar a les cases; però el més gran és poder tenir-lo agafat i torturar-lo durant deu dies. D'aquí, hom podria treure la conclusió que existeixen segrestaments de dos tipus: legals i il·legals.

Per altra banda, la policia es va adaptant i va perfeccionant les seves tècniques repressives i torturadores, sempre protegides, això sí, per les noves "lleis antiterroristes" que els diferents governs van aprovant.

Actualment ja ni cal que un detingut vagi directament a la D.G.S. o a la comissaria, sinó que se l'introdueix dins una furgoneta especial i condueix cap a un descampat on se li aplica una sèrie de terror psicològic, que consisteix en fer-li creure que no sortirà viu d'allà si no parla. Si per mala sort rep un tret o de l'esglai provocat per aquest terror a què ha estat sotmès mor, allà el deixen, i sempre podran dir que el va assassinar un delinqüent comú. D'aquesta manera aconseguixen guanyar pràcticament un dia més dels deu que li permet la "Llei".

Durant els tres primers de la detenció és quan es tortura més fort i amb tècniques cada cop més perfeccionades i especialitzades; és possible trencar el cos d'una persona sense gairebé deixar-hi senyals.

Els set dies restants serveixen per posar-lo a to i presentable perquè quan hagi de presentar-se davant el jutge, sembli com si no l'haguessin tocat.

I el que encara cregui que a l'Estat espanyol no es tortura, que li preguntin al company Jordi Puig, que ara està en llibertat provisional, que n'hi farà cinc cèntims més.

Generalitzant el tema, sembla ésser que la policia de l'Europa occidental o, més concretament, de l'Europa otanista s'està organitzant per lluitar

contra els grups que atenten contra les seves bases militars. Això sí! teledirigits, com és norma de la casa, des de "allende el charco" per l'actor R.R. (Ronald Reagan), el qual està tenint gran èxit amb el seu darrer film de "La guerra de la galaxias". D'altra banda, el que està fent aquest personatge i els seus "atlàtares" de la Cía. a Nicaragua, quin nom té sinó el de terrorisme?

Som sempre el monopoli de la força i la violència el posseeixen els que estan al poder, els quals en poden fer ús i abús, sempre que vulguin, emparats i legitimats per les lleis que ells mateixos fan i desfan, segons bufa el vent, i per més que estiguin contemplats en una constitució, no implica que no violin els drets de l'home, cosa que en el cas de la Constitució espanyola es dona bastants vegades.

Per últim, seria poc ètic no esmentar que el Consell Consultiu de la Generalitat declara la inconstitucionalitat de la "Llei antiterrorista", ja que va en contra dels drets de la persona com per exemple el de la llibertat d'expressió, entre altres. I el PSUC i l'ERC, demanaran al Parlament que es pronunciï al respecte.

COMPLETA LA TEVA COL·LECCIÓ

El present Butlletí és el núm. 37 (en realitat són 38 comptant el número 0). La continuïtat i les ganes que tenim de seguir endavant, ens ha fet arribar a la conclusió de què estaria d'allò més bé facilitar la compra de tapes per a l'enquadernació dels Butlletins per a tothom que vulgui guardar-los amb uns mínims de condicions.

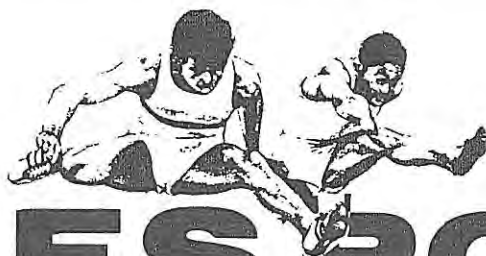
Les diferents etapes que hem tingut, ens ha portat a què ara hi hagi diferents formats. Per això hem de fer una distribució atípica, que comportarà un volum diferent per als números editats en multicopista, agrupant la resta, per toms de deu en deu.

Consultades diferents cases que

fabriquen cobertes, hem aconseguit una oferta que ronda les cent pessetes per cada una. És a dir, sortirien per quatre-centes pessetes. Pensem que és un preu assequible, però necessitem saber quants lectors esteu interessats en la nostra oferta, ja que, evidentment, no podem encarregar un producte que ens quedi emmagatzemat.

Per tant, en el proper número us consultarem si us interessa.

D'altra banda, si algú vol completar les col·leccions, oferim els números endarrerits al preu de cent pessetes cada un (llevat dels núms. 5, 10 i 21 que estan exhaurits). Si a algú li interessés la col·lecció completa, tret dels mencionats, l'oferim per dues mil cinc-centes pessetes.

ESPORTS

Futbol

PRIMERA REGIONAL Grup I

La U.E. Llagostera segueix amb aquest bon joc que ha practicat des del principi de temporada. Fruit d'això és la seva bona posició dintre la taula classificatòria; actualment va a 4.ª amb 23 p. i 7 positius.

També hem de dir que dels 8 últims partits que ha disputat —en té un d'aplaçat— n'ha guanyat cinc, n'ha empatat un i només n'ha perdut dos.

En resum, de seguir així, podria la U.E. Llagostera tornar a ésser, aquesta temporada, l'equip revelació del Grup I a 1.ª Regional.

Aquests són els últims resultats assolits pel nostre equip:

Perelada, 1 — Llagostera, 2
Llagostera, 1 — Ripoll, 0
Palafrugell, 0 — Llagostera, 1
Llagostera, 1 — Guíxols, 1
Hostalric, 2 — Llagostera, 1
Cassà, 1 — Llagostera, 0
Llagostera — Montagut
(a disputar el 17 febrer)
Llagostera, 2 — Salt, 1
Torroella, 1 — Llagostera, 4

Classificació general

L'encapçala el Guíxols amb 33 p. i 15 positius; el Roses amb 28 p. i 10 positius; en 3.ª lloc l'Anglès amb 25 p. i 7 positius; en 4.ª lloc la U.E. Llagostera amb 23 p. i 7 positius; 5.ª lloc el Ripoll amb 20 p. i 5 positius; en 6.ª lloc tenim un empat, Palafrugell, Montagut i Arbúcies tots tres amb 19 p. i 1 positiu; segueix el Cassà amb 18 p. i 2 negatius; Perelada 18 p.; Salt 15 p. i 3 negatius; L'Escala 14 p. i 4 negatius; l'Abadessenc 13 p. i 4 negatius; Hostalric 14 p. i 4 negatius; Bisbalenc 12 p. i 6 negatius; Torroella 12 p. i 7 negatius; Besalú 11 p. i 7 negatius; i tanca la classificació el Verges amb 9 p. i 7 negatius.

FUTBOL CASAL PARROQUIAL LLAGOSTERENC

Categoria ALEVÍ - Grup D

Cassà, 3 — Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 5 — Cristinenc, 1
Llagosterenc, 9 - La Salle C., 1
Quart, 1 — Llagosterenc, 2
Llagosterenc — Vilartagues
(Aplaçat per la neu)
Tossa, 10 — Llagosterenc, 0

No ens ha estat possible oferir-vos la classificació d'aquest grup pel motiu d'haver-hi molts de partits aplaçats a causa de les passades nevades; de totes maneres, el que sí us podem dir, és que l'equip llagosterenc ocupa el tercer lloc amb 14 punts. En el proper número us la oferirem enterament.

ALEVINS Preferent - 1.ª Divisió

Llagosterenc, 1 — Penya Sport, 3
Vilartagues, 1 — Llagosterenc, 2
Llagostrenc, 1 — Blanes, 2
La Salle, 0 — Llagosterenc, 1
Poble Nou, 1 — Llagosterenc, 5
At. Olot, 2 — Llagosterenc, 4
Vilabertran, 1 — Llagostrenc, 0
Llagostrenc — Bell-lloc

(Aplaçat per la neu)

Banyoles, 3 — Llagosterenc, 3

Classificació

L'encapçala l'equip de la Garrotxa amb 26 p., Vilartagues amb 22 p.; Palamós i At. Olot amb 21 p.; Bons Aires 20 p.; Llagosterenc i Blanes amb 19 p.; Penya Sport amb 16 p.; Salt i Poble Nou amb 12 p.; La Salle i Banyoles amb 11 p.; Vilabertran 7 p.; i tancant la classificació el Bell-lloc amb 5 p.

INFANTILS 2.ª Divisió - Grup E

Monells, 2 — Llagosterenc, 4
Llagosterenc, 4 - Monells, 0
La Salle Palamós, 3 — Llagosterenc, 0
Cristianenc, 0 — Llagosterenc, 5

Classificació

Palafrugell amb 27 p.; La Salle Palamós 23 p.; Llagosterenc i Aro amb 21 p. Caçella amb 20 p.; Palamós 16 p.; Sant

Antoni 15 p.; Vilartagues 12 p.; Monells 6 p.; Cristianenc 5 p.; Guíxols 4 p.; i per últim el Calonge amb 3 p.

Tornen a destacar aquests tres equips de futbol base del Casal Parroquial Llagostrenc ja que tots tres estan assolint uns bons resultats dintre les seves respectives categories.

En primer lloc, els Alevins Escolars dels que tan sols us podem dir —per falta de la classificació general— que ocupen el tercer lloc amb 14 p. i un partit que va ésser aplaçat per causa de la neu.

Els Alevins Preferents amb 19 p. empataten amb el Blanes. També amb un partit aplaçat per la mateixa raó.

Actualment a sisè lloc, però hem d'ésser optimistes i suposar que guanyarà aquest partit i serà més òptima la seva classificació en la taula.

I per últim els Infantils que van a quart lloc empatats amb l'Aro a 21 p. i a 6 p. del primer.

En resum, el que dèiem abans, destaquem aquests tres equips i no seria res d'estranyar que degut al bon moment que es troben aquests nanos, ens preparassin més d'una sorpresa.

LLIGA FUTBOL SALA

Llagostera, 3 — P. Barcelonista, 2
Seat Lloret, 5 — Llagostera, 1
Llagostera, 4 — La Selva, 6
Llagostera, 1 — Calella, 5
M. Franco, 6 — Llagostera, 3

Bàsquet

Campionat de Catalunya Sènior Femení — 2.ª Fase

8-12-84

Lloret, 38 — Llagostera, 40

16-12-84

Amer, 48 — Llagostera, 44

Classificació

1.ª grup

1.- C.B. Salt — 2.- C.B. Palamós.-
3.- C.B. Sils — 4.- C.B. Hostalric.
5.- C.B. Puma — 6.- C.B. Olot

2.ª grup

6.- C.B. Olot — 7.- U.E. Sant Pau —
8.- C.P. Sant Pau

3.ª grup

9.- C.B. Llagostera — 10.- C.B. Amer — 11.- C.B.F. Lloret — 12.- U.E. Sarrià

Campionat Provincial Juvenil Femení - 2.ª Fase

8-12-84

Montessori B, 47 - Llagostera, 34

16-12-84

Anglès, 39 - Llagostera, 27

Classificació

1.- Cor de Maria - 2.- C.C.D. Montessori A - 3.- C.B. Guíxols - 4.- A.E. Blanes - 5.- C.B. Adepar - 6.- Club Sevi - 7.- C.B. F. Lloret - 8.- C.B. SAlt - 9.- C.B. Caldes - 10.- C.O. Farners - 11.- C.B. Arbúcies - 12.- C.B. Olot - 13.- C.C.D. Montessori B - 14.- C.P. La Cellerà - 15.- C.B. Anglès - 16.- C.B. Llagostera

Hoquei sobre patins

Juvenils

La trajectòria de l'equip d'hoquei sobre patins, "LACUSTÀRIA", en la categoria de juvenils ha estat excel·lent, donat que es trobava en el grup més difícil, amb equips com el SHUM A (campions d'Espanya en la categoria d'infantils en els anys 82 i 83), el Lloret, etc.

La primera volta, després de guanyar al Ribes (6-7), perdre amb el SHUM A (3-7) i guanyar al Farners (4-5), al Girona (2-6) i a l'Olot (7-3), es va perdre un partit que per a nosaltres era decisiu, el LLORET - LACUSTÀRIA amb un resultat (4-3) que demostrava la igualtat dels equips; així doncs, les possibilitats de classificar-nos en segon lloc es veien reduïdes,

El Hoquei juvenil aconsegueix grans èxits

(Foto Jovanet)

ja que havíem de guanyar, com a mínim, 5 dels 6 partits que ens quedaven, inclòs el del LLORET que l'havíem de guanyar per dos gols de diferència.

La segona volta, molt millor que la primera, ha estat molt emocionant. Es va guanyar al Ribes (13-2), al Farners (5-0), al Girona (11-3) i a l'Olot (1-12), només vam perdre a Maçanet (7-1). Això significava que ens ho jugàvem tot en l'últim partit amb el LLORET, jugat i guanyat el 20-1-85 amb un resultat de 5-1 que demostrava la nostra superioritat.

Finalitzades les dues voltes, les classificacions als dos grups són les següents:

Grup A
SHUM "A"
Lacustària
Lloret
Farners
Ribes
Olot
Girona

Grup B
G.E. i E.G.
Cassanenc
Palafrugell
Shum "B"
Blanes
Lloret "B"
Figueres

Seguidament es jugaran les semifinals SHUM "A" (1.er grup "A") - Cassanenc (2.^{on} grup "B") i Lacustària (2.^{on} grup "A") - G.E. i E.G. (1.er grup "B"); posteriorment la final, i es parla que els dos finalistes poden anar als campionats d'Espanya.

Les nostres possibilitats d'arribar a la final són moltes, perquè dels 3 partits amistosos que hem fet aquesta temporada amb el G.E. i E.G. n'hem perdut un (a casa nostra) guanyat dos (a Girona); esperem ser a la final i si poguéssim ésser als campionats d'Espanya. ALEVI

Alevins

Els alevins d'hoquei patins "LACUSTÀRIA", comptant que es troben en els primers anys i juguen amb equips d'últim any, han fet un bon paper que esperem vagi millorant la propera temporada.

Hem de dir que, gràcies a què el públic ha augmentat considerablement, els nostres jugadors juguen molt més bé a casa que a fora; així la classificació dels alevins en 5.^è lloc (de 9 equips) és acceptable, amb 7 partits perduts, 6 guanyats, i 1 empatat.

Esperem que amb els bons resultats s'augmenti l'afició per aquest esport, i siguin més els nois que el practiquin.

A continuació els resultats dels darrers partits de la lliga d'alevins:

08-12-84

C.H. Lacustària - C.H. Shum, 2-6

15-12-84

C.H. Palafrugell - C.H. Lacustària, 1-7

22-12-84

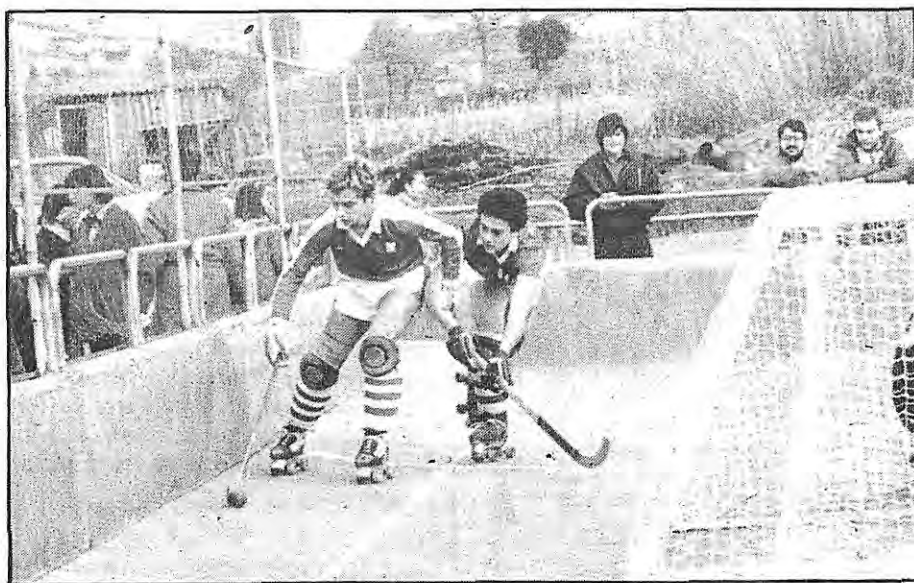
C.H. Lacustària - C.H. Blanes A, 1-8

20-01-85

C.H. Lacustària - C.H. Lloret, 1-7

26-01-85

C.H. Blanes C - C.H. Lacustària, 3-6

(Foto Jovanet)

V Cursa Popular de Llagostera

Com ja és tradició en els darrers anys a la nostra vila, el dia 26 de desembre (Sant Esteve), organitzat per una colla d'amics amants de l'atletisme amb la col·laboració de Casino Llagosterenc, Ajuntament de Llagostera, Electrònica Genohar, Cobega, S.A., Concessionari Coca-Cola, Auto-Escola Ruiz, Begudes i Menjars Degollat, Cerveses Sant Miguel, G.E. Bell-Matí, Creu Roja de Llagostera i Sports Jor-ma 7, es celebrà la V Cursa Popular amb un interessant recorregut de 10 kms.

Van participar-hi un total de 292 persones. Els participants de més edat foren Josep Estrach Armengol, de 69 anys (49' 22'') i Pepa Font Mir, de 53 anys (1 h. 3' 4''); els més petits, en Jordi Soler Déu, de 6 anys (1 h. 5' 13'') i en Josep Vila Soler, també de 6 anys (1 h. 33' 17'').

Enguany la participació local va ser de 145 persones.

El guanyador absolut de la prova fou en Francesc Luna, de 22 anys, amb un temps de 31' 41'', i la primera femina Anna Maria Espejo Traperó, de 14 anys (42' 3'').

El primer llagosterenc, que entrà en el lloc 18.è, fou en Xevi Butinyach (35' 56'').

Esperem que el proper any augmenti encara més la participació i així la popularitat de la cursa.

Classificació general

Lloc	Nom	Temps
1 -	Francesc Luna	31' 41''
2 -	Luís Mercado	33' 07''
3 -	Ramon Dorca	33' 25''
4 -	Àngel Velázquez	33' 51''
5 -	Esteve Canal	33' 57''
6 -	Jesús Ballesteros	34' 03''
7 -	Josep M.ª Oliva	34' 05''
8 -	Pere Gómez	34' 07''
9 -	Helmut Israel	34' 12''
10 -	Manuel Firmina	34' 48''

10 primers classificats llagosterencs

Lloc	Nom	Temps
18 -	Xevi Butinyach	35' 56''
28 -	Jordi Russinyol	36' 39''
33 -	Josep Ortiz	37' 10''
38 -	Juan Pedraza	37' 40''
40 -	Rafael Fuyà	37' 40''
63 -	Francesc Nuell	39' 41''
68 -	Joan Villalba	40' 20''
72 -	Julià Xirgo	40' 01''
85 -	Joan Soler	42' 01''
86 -	Emili Darder	42' 02''

Temps primers classificats en les tres darreres edicions

Any 82 -	Àngel Velázquez	33' 41''
Any 83 -	Isidre González	32' 05''
Any 84 -	Francesc Luna	31' 41''

LLAGOSTERA COMPETICIÓ

1985 es presenta per a Llagostera Competició, com l'any de la reafirmació dins el difícil i complex món del motor.

L'any passat, amb molts esforços de tot tipus, es va aconseguir tirar endavant un calendari, complet i equilibrat, que començava el 6 de maig, amb l'Auto-Cross de Llagostera i finalitzava el 18 de novembre, amb el II Auto-Cross. Entremig d'aquestes dues dates, tres proves conformaven el calendari definitiu: 17 de juny; IV Moto-Cross de Primavera; 16 de setembre, II Bici-Trial; 21 d'octubre, V Moto-Cross de Tardor.

El balanç general d'aquesta primera temporada d'activitat és molt positiu. S'han agafat una experiència i uns coneixements imprescindibles per a qualsevol activitat de tipus organitzatiu com és, en aquest cas, la competició del motor. Llagostera Competició s'ha guanyat un nom i aquest 1985 ha de servir perquè la nostra Escuderia acabi de consolidar-se com un dels clubs amb més futur de la província. El nostre circuit, un dels més espectaculars i segurs, rep contínuament els elogis dels pilots que, al llarg de l'any, han passat per "Els Cremats".

Tot això, evidentment, és fruit de moltes hores de feina, constància i ganes de fer bé les coses. Precisament, aquests factors han fet possible que, enguany, la Federació Catalana inclogui en el seu calendari dues proves puntuables per al Campionat de Catalunya, organitzades per Llagostera Competició, i que es celebraran a "Els Cremats".

Paral·lelament, Vespa-Casademont ha inclòs en el seu II Trofeu, del mateix nom, una prova al circuit de Llagostera.

Les dates que semblen, per ara, oficials són les següents: 5 de maig i 27 d'octubre per a les dues proves del Campionat de Catalunya d'Auto-Cross. La tercera data, no del tot confirmada, pot ser el 14 d'abril i correspondria al Moto-Cross puntuable per al II Trofeu Vespa-Casademont. A més d'aquestes tres proves "fortes" —per donar-hi un nom—, al llarg de l'any és força probable que surtin noves activitats que, en el seu moment, es faran públiques.

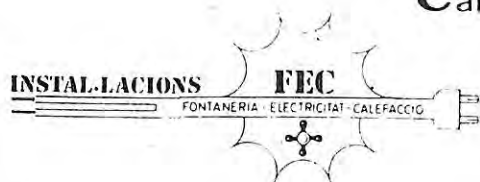

292 Participants a la cursa de Sant Esteve

(Foto Ventura)

Lluís Vert

Els hi ofereix els seus serveis de **Fontaneria**
Electricitat
Calefacció

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

**VIDEO
- CLUB**

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-Ilosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

**Taller
CASAS**

REPARACIONES DE AUTOMOVILES
Y CAMIONES

Agente

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

HUMET

RIEGO POR ASPERSION - BOMBAS

C/. Camprodón, 49 - Tels. 83.02.25 - 83.02.37

LLAGOSTERA

DINAMICS
...ON ELS DINERS TENEN MÉS VALOR.

*El preus més
interessants*

Passeig Romeu, 32 Telèfon 83 01 56

LLAGOSTERA